

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน

การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักศึกษา
ที่เรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารโดยสร้างหลักการจำของตนเอง

**Plagiarism: Exploring Undergraduate Students' Perceptions,
Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla**

จุฑาภาเทพวรรณ JutadaTabpawan

คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
งบประมาณเงินรายได้ประจำปี พ.ศ.2558

การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร โดยสร้างหลักการจำของตนเอง

จุฑาภา เทพวรรณ¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักศึกษาสร้างหลักการจำ และพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (01 011 001) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา จำนวน 45 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย แบบทดสอบการเขียนตามคำบอก แบบทดสอบและแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

ผู้วิจัยคัดเลือกคำที่มักสะกดผิดทดสอบกับกลุ่มประชากร 300 คน เพื่อคัดเลือกคำที่เขียนผิดมากที่สุดจำนวน 60 คำนำมาทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อสร้างหลักการจำและเปรียบเทียบผลคะแนนก่อนและหลังการสร้างหลักการจำของตนเองโดยใช้การทดสอบที (t-test)

ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาสร้างหลักการจำโดยการสังเกตความหมาย ลักษณะเด่นของรูปคำ นำคำที่เขียนเหมือนกัน คล้ายกันมาเทียบเคียง ใช้วลีหรือตัวอักษรของคำ ศึกษาหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำ ได้แก่ การใส่และไม่ใส่เครื่องหมายทัณฑฆาต การใช้สระและตัวสะกด การเขียนคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ การใช้คำควบกล้ำ การใช้ ร หันการฝึกเขียนคำนั้นหลาย ๆ รอบ การนำคำที่เขียนผิดมาเทียบกับคำที่เขียนถูก ศึกษาแนวทางการสร้างความจำจากสื่อต่าง ๆ ส่วนผลคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมีค่าแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.01

คำสำคัญ: การสร้างหลักการจำ การเขียนสะกดคำ

¹ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สงขลา

Development of Writing Spelling Skills of Students in the Thai for Communication Course by Constructing Their Own Memorizing Patterns

Jutada Tabpawan¹

Abstract

This research was aimed to develop the writing spelling skills and to provide students construct their own memorizing patterns. The samples were 45 students enrolled in the Thai for Communication Course (01 011 001) in the second semester of the academic year 2014 at Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla. The instruments used were the oral writing test, the test and the writing spelling practices.

The researcher selected the most frequent misspelled words from the test of a population of 300 to choose 60 of the most misspelled words. Then the chosen words were tested by the focus groups to design the spelling practices and the scores before and after were compared by using a t-test.

The results revealed that the students constructed the memorizing patterns by observing the meanings, a remarkable features of the words, comparing the similar spelling using the phrases or the alphabets, studying the principles of the spelling; the rules to put the mark above consonant to indicate that it is silent, using vowels and spelling rules of the loaning words from other languages, the use of diphthongs, the rules of repeated characters. Moreover, they constructed by repeatedly writing patterns, comparing the misspelled with the correct spelling words, studying guidelines from various media. The result of the pretest and posttest was statistical significance at 0.01

Keywords: design principle remember ,writing spelling

¹Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla.

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้ ประจำปี 2558 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณคณาจารย์หลักสูตรรายวิชาภาษาไทย ผู้ให้คำปรึกษาในทุก ๆ เรื่องของงานวิจัย จนทำให้งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบคุณอาจารย์พลชัย ขาวนวล ผู้ให้คำปรึกษาด้านการวิเคราะห์ข้อมูลคอมพิวเตอร์ จนทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณนางสาวสายทิพย์ โมลิโต ผู้ให้คำปรึกษารายละเอียดข้อมูลต่าง ๆ ของกระบวนการดำเนินการวิจัย ตลอดจนให้กำลังใจในการทำงานวิจัยจนสำเร็จลุล่วง

ขอขอบคุณนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคการศึกษาที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2557 ที่ให้ความร่วมมือด้วยดีเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ผู้เป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา คุณค่าและประโยชน์อันเกิดจากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบบูชาพระคุณบิดา มารดา ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการช่วยเหลือในครั้งนี้

จุฑาภา เทพวรรณ

12 สิงหาคม 2558

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(ก)
Abstract	(ข)
กิตติกรรมประกาศ	(ค)
สารบัญ	(ง)
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
สมมติฐานของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบความคิดของงานวิจัย	4
2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
แนวคิดและหลักการเขียนสะกดคำ	5
แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างหลักการจำ	10
งานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ	18
3 วิธีดำเนินการวิจัย	21
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	21
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	21
การสร้างเครื่องมือ	21
วิธีดำเนินการวิจัย	22
การวิเคราะห์ข้อมูล	23
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	24
ร้อยละของจำนวนครั้งที่เขียนผิด	24
หลักการเขียนสะกดคำที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้น	26
รูปแบบและวิธีการสร้างหลักการจำที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้น	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (ต่อ)	33
รูปแบบหลักการจำพร้อมตัวอย่างประกอบ	33
การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนสะกดคำ	
ก่อนและหลังการสร้างหลักการจำของตนเอง	38
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	40
บทย่อ	40
สรุปผลการวิจัย	41
อภิปรายผล	42
ข้อเสนอแนะ	43
บรรณานุกรม	44
ภาคผนวก	47
ภาคผนวก ก รายการคำที่ใช้เขียนตามคำบอก	48
ภาคผนวก ข แบบทดสอบการเขียนตามคำบอก	51
ภาคผนวก ค แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ	57
ภาคผนวก ง แบบฝึกการเขียนสะกดคำ	62
ภาคผนวก จ แบบแสดงการเขียนสะกดคำรายบุคคล	67
ประวัติผู้วิจัย	74

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษานับเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสาร องค์ประกอบของภาษาคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อเป็นเครื่องช่วยให้คนในสังคมมีความเข้าใจที่ดีต่อกันและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข การเรียนการสอนภาษาไทยในทุก ๆ ระดับย่อมหวังให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารถึงการรับรู้ และถ่ายทอดความรู้สึกลึกซึ้งได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ นักการศึกษายังเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาในวิชาภาษาไทยเป็นอย่างมาก เพราะเป็นพื้นฐานของการเรียนวิชาอื่น ๆ อีกด้วย (กิ่งกาญจน์ ธีรสุรคณธ์. 2521 : 3)

การเขียนนับเป็นการสื่อสารที่มีวิธีการที่ซับซ้อนกว่าทักษะอื่น เพราะผู้ที่สามารถฟัง พูด อ่าน ได้ดีจะช่วยให้สามารถถ่ายทอดความเข้าใจ ความรู้สึกลึกซึ้งและจินตนาการออกมาทาง การเขียนเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ ทักษะการเขียนจึงเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ คงทนถาวรเป็นหลักฐานที่ดีกว่าทักษะอื่น (จุไร วรศักดิ์โยธิน. 2520 : 3) ฉะนั้นผู้เขียนจึงต้อง พยายามเขียนคำให้ถูกต้อง ใช้ภาษาที่ถูกต้องเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ จึงจะเรียกได้ว่าเป็น การเขียนที่มีประสิทธิภาพ ในการเขียนนอกจากต้องคำนึงถึงเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ ส่วนวนที่ สละสลวยถูกต้องตามหลักภาษาแล้ว ยังต้องคำนึงถึงการสะกดคำด้วย (สาลิณี ภูติกนิษฐ. 2530 : 1) เพราะการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องนอกจากจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย และรวดเร็วแล้วยังช่วยให้ ผู้เขียนเกิดความมั่นใจในตนเองทุกครั้งที่ยื่น

สืบเนื่องจากการที่กระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) ได้ประกาศนโยบายและกำหนด จุดมุ่งหมายสำคัญในการพัฒนาการศึกษาของชาติ ให้ปี พ.ศ. 2558 ปลอดนักเรียนอ่านไม่ออกเขียน ไม่ได้ (ผู้จัดการออนไลน์ : www.moe.go.th/websm/2015/jan/015.html) เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้ สามารถคิดวิเคราะห์ เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักค่านิยม 12 ประการ และมีทักษะที่จำเป็นสำหรับศตวรรษที่ 21 ซึ่งการพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนดังกล่าว เรื่องของ การอ่านออกเขียนได้ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญต่อการพัฒนาตนเองและการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้น รวมถึงการเรียนรู้ด้านภาษา (Literacy) ก็ถือเป็นเรื่องที่สำคัญเพราะจะนำไปสู่การเรียนรู้วิชาอื่น ต่อไป สพฐ. ได้สำรวจนักเรียนที่มีปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่ามีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่มีปัญหาและมีทักษะการอ่านออกเขียนได้ที่ไม่สูงเท่าที่ต้องการ

ดังนั้น สพฐ.จึงได้กำหนดให้มีกระบวนการพัฒนานักเรียนให้ปลอดจากการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ โดยนำเอานวัตกรรมใหม่มาใช้ในการพัฒนา และกำหนดเป็นมาตรการเร่งด่วนตามนโยบายของ รมว.ศึกษาธิการ พร้อมทั้งมอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปดำเนินการต่อไป

การเขียนเป็นเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรม หรือบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ได้คงทนถาวร ที่สุด การสื่อสารด้วยการเขียนจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อผู้เขียน และผู้อ่านสามารถสื่อความ เข้าใจได้ตรงกัน ความถูกต้องของถ้อยคำและข้อความที่สื่อออกมาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนจะต้อง เอาใจใส่ในการใช้ภาษาอย่างระมัดระวัง ทั้งนี้เพราะการเขียนสะกดคำและข้อความผิดทำให้สื่อ ความผิดไปจากเจตนาของผู้เขียน ในการเขียนหนังสือตัวสะกดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ถ้าสะกดผิด ความหมายของคำจะเปลี่ยนไปผู้อ่านเข้าใจความหมายต่างไปจากที่ผู้เขียนต้องการ ทำให้สื่อสาร ความหมายกันไม่ได้ และข้อเขียนนั้นจะมีคุณค่าน้อยลงเมื่อมีตัวสะกดผิดอยู่ด้วย ฉะนั้นตัวสะกดจึง เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ข้อเขียนต่าง ๆ มีความถูกต้อง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่ผู้เขียนต้องการ สื่อความหมาย ซึ่งตรงกับที่ ศิวพร พิลาดง (2529:19) ได้สรุปไว้ว่า ปัจจัยหนึ่งซึ่งมีความสำคัญ อย่างมากในการสื่อความหมายให้ตรงกับความต้องการก็คือการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง เพราะเป็น พื้นฐานที่สำคัญในการเขียน ถ้าเขียนผิดความหมายก็จะเปลี่ยนไปและก่อให้เกิดความเข้าใจผิด การเขียนสะกดถูกต้องช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสารได้อย่างรวดเร็ว ดังที่ วิบูลย์ ศรีโสภณ (2529 : 14) ได้แสดงทรรศนะว่า การเขียนสะกดคำที่ไม่ถูกต้อง ส่งผลเสียหายทำให้ผู้อ่านตีความหมายของคำผิด ไม่เข้าใจสารตามที่ผู้เขียนต้องการ ซึ่งทำให้การสื่อสารล้มเหลว และจากการศึกษางานวิจัยพบว่า นักเรียนมีความบกพร่องด้านการใช้ภาษา คือยังเลือกใช้คำไม่ถูกต้องโดยเฉพาะคำที่เป็นนามธรรม และการอ่านจับใจความไม่ได้ ด้านการเขียนคำศัพท์และการสะกดคำ นักเรียนยังไม่รู้ความหมาย ของคำและยังสะกดคำต่างๆไม่ได้เป็นส่วนมาก นอกจากนี้ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2542 : 290) ยังกล่าวว่า สาเหตุที่นักเรียนมักจะเขียนหนังสือผิดมีหลายประการ อาทิเช่น เขียนผิดเพราะไม่ทราบ ความหมายของคำ เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เขียนผิดเพราะมี ประสบการณ์ผิด และเขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา เป็นต้น

สำหรับปัญหาสำคัญของนักเรียน นักศึกษาในปัจจุบันคือ การเขียนเพื่อการสื่อสารที่ เขียนกันตามอำเภอใจ นำภาษาสังคมออนไลน์มาเขียนสื่อสารในการเรียนการสอนที่เป็นทางการ ไม่เข้าใจ ไม่ตระหนัก ในการใช้คำให้ถูกต้องตามความเป็นจริง ส่งผลให้เกิดความเคยชินในการใช้ ภาษาแบบผิด ๆ ในโอกาสต่าง ๆ ละเลยการเขียนคำตามหลักภาษาไทยแบบดั้งเดิม ในรายวิชา ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยเน้นย้ำเรื่องการเขียนสะกดคำอยู่เสมอ เพราะถือเป็นพื้นฐานของการ เรียนในรายวิชาอื่น ๆ เช่นกัน เพราะนักศึกษาต้องมีทักษะในการเขียนให้ถูกต้อง คำง่าย ๆ ที่ใช้อยู่ ในชีวิตประจำวันก็เขียนผิด เช่น ค่ะ กับ นะคะ การลงโทษด้วยการหักคะแนน การให้คัดค้านั้นซ้ำ

หลาย ๆ ครั้ง นักเรียน นักศึกษาจดจำได้แค่ช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น การสะกดคำอย่างถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญในเบื้องต้นของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนต้องฝึกฝนให้เกิดทักษะโดยอาศัยความจำและความเข้าใจเพื่อนำไปเป็นพื้นฐานในการเขียนรายงาน เรียงความ บทความ และรายวิชาอื่น ๆ ต่อไป

จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่า นักศึกษาหลายคนขาดทักษะการเขียนสะกดคำ ทั้ง ๆ ที่สามารถอ่านสะกดคำได้ ดังนั้นหากมีวิธีการหรือหลักการจำ พร้อมทั้งการฝึกฝน จะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องขึ้น ผู้วิจัยจึงให้นักศึกษาสร้างหลักการจำคำที่มักสะกดผิดโดยการสร้างหลักการจำของตนเอง เพื่อช่วยเหลือนักศึกษาให้เกิดทักษะการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องต่อไป ดังนั้นการสอนโดยการให้นักศึกษาสร้างหลักการจำของตนเองขึ้นมา เป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่สามารถทำให้นักศึกษาจดจำคำที่ตนสะกดผิดได้ เพราะการจำเป็นความสามารถพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการเรียนรู้ หากผู้เรียนรู้จักสังเกตและมีแนวทางในการจดจำคำที่ตนเขียนผิด ย่อมสามารถเกิดทักษะเพื่อการพัฒนาตนเองในการฝึกเขียนคำอื่น ๆ ได้

ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะแก้ปัญหาดังกล่าว โดยการสอนแบบให้ผู้เรียนสร้างหลักการจำของตนเองจากคำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันโดยวิธีการต่าง ๆ เช่น การใช้เสียงสัมผัส การสังเกตตัวอักษร การแต่งเป็นกลอน การใช้จังหวะดนตรีหรือทำนองเพลง เป็นต้น ซึ่งสามารถช่วยให้นักศึกษาได้ตระหนักและจดจำได้อย่างรวดเร็วและยาวนานยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อให้นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสร้างหลักการเขียนสะกดคำของตนเอง
2. เพื่อให้นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเกิดการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่ถูกต้อง

สมมติฐานของการวิจัย

เมื่อนักศึกษาสามารถสร้างหลักการจำการเขียนสะกดคำได้ จะทำให้เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง และเป็นพื้นฐานในการสร้างหลักการจำในรายวิชาอื่น ๆ ได้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (01 011 001) กับผู้วิจัย ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 300 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (01 011 001) กับผู้วิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 45 คน ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ดำเนินการวิจัย ภาคการศึกษาที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2557
4. ตัวแปรในการวิจัย ได้แก่
 - 4.1 ตัวแปรอิสระ : การสร้างหลักการจำการเขียนสะกดคำด้วยตนเอง
 - 4.2 ตัวแปรตาม : ความถูกต้องในการเขียนสะกดคำ
5. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เรื่อง หลักการเขียนสะกดคำ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. นักศึกษาเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง
2. นักศึกษานำหลักการจำไปใช้ในรายวิชาอื่น ๆ
3. นักศึกษาเกิดความสนุกสนานในการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารมากขึ้น

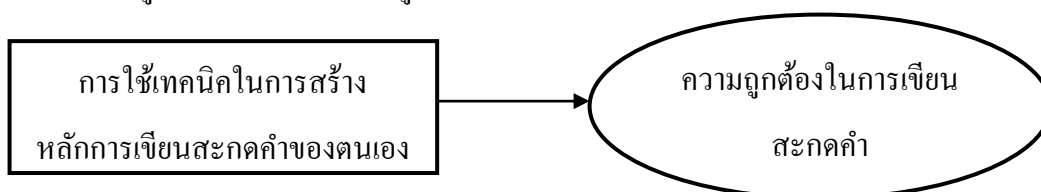
นิยามศัพท์เฉพาะ

การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำโดยเรียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด และตัวการันต์ ตามลำดับได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์การสะกดคำ

การสร้างหลักการจำของตนเอง หมายถึง การที่ผู้เรียนคิดเทคนิคการจดจำคำที่ตนเขียนผิด โดยใช้วิธีการต่าง ๆ ที่หลากหลาย ตามวิธีการของแต่ละคน และสามารถนำเทคนิคไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

กรอบความคิดของงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีการใช้เทคนิคในการสร้างหลักการเขียนสะกดคำของตนเอง เป็นตัวแปรต้น ที่เป็นผลทำให้ผู้เรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ซึ่งเป็นตัวแปรตาม ดังภาพ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร โดยสร้างหลักการจำของตนเอง มีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดและหลักการเขียนสะกดคำ
2. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างหลักการจำ
3. งานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ

แนวคิดเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ

การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากผู้เขียนสู่ผู้อ่านโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการชักนำความคิด ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก อารมณ์และทัศนคติ การเขียนออกมาได้ตรงกับกับความคิดอย่างชัดเจน คนก็สามารถเข้าใจความคิดนั้นได้ แต่ถ้าไม่มีความสามารถในการใช้ภาษาเขียนในการถ่ายทอดก็เกิดปัญหาในการสื่อสารระหว่างกันได้ ซึ่งอาจทำให้เกิดความไม่เข้าใจหรือเข้าใจผิดได้ ยมโดย เพ็ญพสา (2537:30) กล่าวว่า การเขียน หมายถึง การใช้ตัวพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ มาประสมกันเป็นคำที่มีความหมายแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจ รวมถึงการเขียนข้อความโดยการเรียบเรียงคำให้ถูกต้องตามลักษณะไวยากรณ์ไทย โดยเฉพาะการเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานที่จำเป็นทางการเขียนอย่างหนึ่ง เพราะเด็กต้องรู้จักสะกดคำได้ถูกต้องก่อนจึงสามารถเขียนประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำผิดเสมอ จะไม่สามารถแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเอง ดังนั้นการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง นับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเขียนเป็นอย่างยิ่ง (วรรณิ โสมประยูร 2539 : 550)

สรุปได้ว่า การเขียนคือ การใช้ตัวพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ มาประสมกันเป็นคำที่มีความหมายแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยเฉพาะการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง นับว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเขียน

การเขียนสะกดคำ นับว่าเป็นทักษะการเขียนที่สำคัญมาก ครูผู้สอนภาษาไทยทุกคนจะฝึกฝนให้นักเรียนเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง เพราะเป็นพื้นฐานของการเขียนด้านอื่น ๆ เด็กอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง เด็กก็จะสามารถนำประโยชน์จากการเขียนไปใช้ในวิชาอื่นๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

การเขียนสะกดคำที่ถูกต้องเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนหาวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ให้ทั้งความรู้ ให้ทักษะ และความสนุกสนาน ไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งมีนักการศึกษาได้เสนอแนะหลักการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2514 : 10-11) กล่าวว่า ในการเขียนสะกดคำครูต้องสนใจให้นักเรียนสะกดการันต์ให้ถูกต้อง ฝึกให้ใช้พจนานุกรมและต้องให้เด็กเรียนรู้วิธีผันอักษร รู้จักเปรียบเทียบคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่เขียนต่างกัน ให้นักเรียนสะกดคำด้วยปากเปล่าและให้เขียนด้วยให้เด็กแก้คำผิดหลาย ๆ ครั้ง

รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2517 : 145-146) กล่าวว่า การสะกดคำในชั้นประถมนี้เป็นการวางรากฐานอันสำคัญในการเขียนให้แก่เด็กเป็นอย่างมาก ถ้าการสะกดคำในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครูควรสอนคำแต่น้อย เป็นคำที่เด็กคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน เด็กจะไม่เบื่อและนำไปใช้ได้ ถ้าเด็กสะกดการันต์ได้ถูกต้อง รักในการสะกดการันต์ ต่อไปเด็กก็จะรักการเขียน และนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ต่อไป ครูควรสอนสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวก่อน สอนให้เด็กเข้าใจความหมายหลักของคำ ช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อนทุกครั้งที่สอน ต้องทบทวนคำเก่า ช่วยเหลือเด็กในการสะกดคำ ให้เด็กได้ยืมคำที่จะสะกดครูต้องเขียนให้ถูกต้อง

ประเทิน มหาจันทร์ (2519 : 63-67) ได้เสนอลำดับขั้นการสอนการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

1. ความหมายของการออกเสียง ครูต้องให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำมองดูคำพร้อมกับออกเสียงคำนั้น และสามารถพูดเป็นประโยค โดยใช้คำเหล่านั้นได้ถูกต้อง
2. การมองเห็นรูปคำ ครูให้นักเรียนมองเห็นรูปคำที่นักเรียนสะกด และเห็นส่วนประกอบต่าง ๆ แยกออกเป็นพยางค์ แล้วสะกดเป็นคำอีกครั้งหนึ่ง
3. การระลึกคำ คือการให้มองเห็นคำแล้วสะกดคำนั้น โดยไม่ต้องดูและควรตรวจทานดูว่า การสะกดคำถูกต้องหรือไม่ นักเรียนสะกดผิด ให้ย้อนกลับไปทำตามขั้นที่ 1, 2 และ 3 อีกครั้ง
4. การเขียนคำนั้นให้ถูกจากความจำ ใส่พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ให้ถูกที่แล้วตรวจสอบดูว่า เขียนคำเหล่านั้นแล้วได้ถูกต้องชัดเจนหรือไม่
5. การทบทวน ให้นักเรียนเขียนคำโดยไม่ต้องดูแบบ ถ้าเขียนถูกถึงสามครั้ง ก็แสดงว่านักเรียนรู้จักคำนั้นแล้ว ถ้าจะให้เด็กจำได้แม่นยำมากยิ่งขึ้น ควรทดลองให้เด็กนำคำไปใช้ในการเขียนประโยคสั้นๆ เขียนเรียงความและจดหมาย

จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับข้อเสนอแนะในการเขียนสะกดคำ จะเห็นได้ว่าการเขียนสะกดคำเป็นรากฐานสำคัญในการเขียนเพื่อสื่อสาร และการเรียนรายวิชาอื่น ๆ โดยการเขียนสะกดคำครูควรเริ่มต้นตั้งแต่การให้ผู้เรียนเข้าใจที่มา ความหมาย หรือวิธีการใช้คำ เพื่อสร้างความเข้าใจและความจำที่ยาวนานให้กับผู้เรียนได้

หลักการเขียนสะกดคำ

ในการสื่อสารด้วยการเขียนการสะกดคำให้ถูกต้องเป็นเรื่องจำเป็นมาก ทั้งนี้เพราะคำในภาษาไทยจำนวนมาก แม้จะมีเสียงเหมือนกัน ถ้าความหมายต่างกันก็จะสะกดต่างกัน การสะกดคำมีความสำคัญต่อการสื่อสาร ถ้าสะกดผิดความหมายอาจผิดไป

สุทธีวงศ์ พงษ์ไพบูลย์ (2537 : 298 – 311) ได้กล่าวถึงหลักการที่สำคัญของการเขียนสะกดคำ มีอยู่ 7 ประการ คือ

1. การใช้ประวิสรรชนีย์ ครุจำเป็นต้องรู้หลักการเขียนสะกดคำที่ประวิสรรชนีย์ เช่น
 - 1.1 กระทะ ทะนง ปะทะ ต้องประวิสรรชนีย์เพราะเป็นคำไทยแท้
 - 1.2 ศิลปะ พละ คณะ ประวิสรรชนีย์ เพราะอยู่พยางค์ท้าย นอกจากนี้คำใดที่ออกเสียง อะ เต็มเสียงต้องประวิสรรชนีย์ด้วย
2. การใช้เสียงสระในการสะกดคำ การใช้ “อ่า” เรามักใช้กับคำไทยแท้ เช่น คำ ขำ คำ ทำ จำ เป็นต้น
 - 2.1 การใช้ “อัม” ใช้กับคำที่ออกเสียงสระอะ กับมี ม เป็นตัวสะกด และมักมีพยัญชนะตัว ป ผ พ ภ ม ตามหลัง เช่น อัมพร สัมมนา สัมผัส เป็นต้น
 - 2.2 การใช้ “อ้าม” มักใช้กับคำที่แผลงมาจากภาษาบาลีและสันสกฤต ซึ่งมีเสียงสระอะ และมี ม ตามหลัง เช่น อ้ามรินทร์ อ้ามฤต ซึ่งปัจจุบันเราไม่ค่อยใช้ เราจะใช้ อัมรินทร์ แทน
 - 2.3 การใช้สระ “ไอ ไอ ไอย และอัย” ใช้ “ไอ” ในคำไทย 20 คำ คือ ใหญ่ ใหม่ ให้ สะใภ้ ไข่ ไข่ใจ ไล่ ไหล (หลง) ใน ไส ใด ใบ ไข่ ใต้ ใบ ไข่ ไกล ส่วนคำที่แผลงมาจากสระ เอ แล้วมี “ย” ตามในภาษาบาลีจะใช้ “ไอย” เช่น ไวยากรณ์ แต่ถ้าเป็นคำที่แผลงมาจากสระอะ แล้วมี “ย” ตาม จะใช้ “อัย” เช่น วินัย เป็นต้น สำหรับคำไทยอื่น ๆ และคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ ยกเว้น บาลี สันสกฤต จะใช้ ไอ
3. การใช้ตัวสะกดต่าง ๆ สำหรับมาตราตัวสะกดที่มี 8 แม่คือ แม่กก แม่กน แม่กด แม่กบ แม่กม แม่เกย แม่เกอว และตัวที่มักเป็นปัญหาในการเขียนสะกดคำมีข้อสังเกตดังนี้
 - 3.1 การใช้ “น” จะใช้กับคำไทยแท้ทั้งหมด คำที่มาจากบาลี สันสกฤตเดิมและที่ใช้ตัวสะกดตามหลัง ฤ ร ษ และคำที่มาจากภาษาอื่นที่มีใช้บาลีสันสกฤต เช่น ชน ฤณ ฤ ปักขิน นโปเลียน นโตรเจน เป็นต้น
 - 3.2 การใช้ตัว “ณ” จะใช้กับคำที่มาจากคำสันสกฤต ซึ่งตามหลังตัว ฤ ร ษ ที่ไม่มีตัวสะกด และคำที่มีสระ หรือพยัญชนะอื่นมาแทรกระหว่าง ฤ ร ษ กับตัว ณ เช่น ตฤณมัย วรณ ประมาณ นารายณ์ พราหมณ์ ฯลฯ

3.3 การใช้ “จ” จะใช้กับคำสันสกฤตที่อยู่หน้าพยัญชนะ จ ฉ ฆ ญ แต่ที่ใช้ในปัจจุบันมี “จ” เท่านั้น เช่น พุทธจักขณ อัจฉริยะ เป็นต้น

3.4 การใช้ “ย” จะใช้กับคำสันสกฤตที่อยู่หน้าพยัญชนะ ญ ฐ ฑ ฒ เช่น ราษฎร โยธัญ อธิฐาน คุณนิยภาพ กฤษณา เป็นต้น

3.5 การใช้ “ส” จะใช้กับคำไทยทั่วไปคำที่มาจากภาษาบาลีทั้งหมด และคำสันสกฤตที่อยู่หน้าพยัญชนะ ต ถ ท ธ น เช่น อิสตรี โบสถ์ เป็นต้น

4. การใช้ไม้ไต่คู้ (๘) ไม้ยมก (๑) คำไทยที่ออกเสียงสั้น คำที่มาจากภาษาเขมรและคำอังกฤษบางคำ จะใช้ไม้ไต่คู้ เช่น เก็บ เล็บ เสด็จ เช็ด เป็นต้น ส่วนไม้ยมกเป็นเครื่องหมายที่ใช้แทนคำซ้ำ เพื่อซ้ำคำ ซ้ำความ หรือซ้ำประโยค ยกเว้นคำว่า “นานา” ข้อนี้ควรระวังคือ ไม้ยมกใช้เพียงครั้งละอัน จะไม่ใช่ต่อกันหลาย ๆ อัน เช่น แดง ๆ มิใช่ แดง ๆ ๆ ๆ ๆ

5. การสะกดคำที่เป็นอักษรนำและอักษรควบกล้ำ

5.1 อักษรนำ (อ และ ห) คำที่ใช้ “อ” นำ มีอยู่เพียง 4 ตัว คือ อย่ำ อยู่ อย่าง อยาก นอกนั้นใช้ ห นำ

5.2 อักษรควบกล้ำ (ร ล และ ว) อักษร “ร” จะเรียงไว้ข้างหน้าหรือข้างหลังตัวที่มาควบ เช่น มรรค ทรุ ตรา เป็นต้น ส่วนอักษร “ล” และ “ว” จะต้องเรียงไว้หลังตัวอื่นที่มาควบด้วยเสมอ เช่น คลุก คลอง คว่ำ เคว้งคว้าง กวาด ฯลฯ

6. การผันวรรณยุกต์ หลักการผันวรรณยุกต์จะช่วยให้เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง ซึ่งมีหลักการผันอักษรตามไตรยางค์ดังนี้

6.1 อักษรสูง ในการผันวรรณยุกต์สำหรับคำที่มีพื้นเสียงเป็นเสียงจัตวา ผันด้วยไม้เอกจะเป็นเสียงเอก และผันด้วยไม้โทจะเป็นเสียงโท เช่น ขา ข่า ข้ำ ส่วนคำตายที่มีพื้นเสียงเป็นเสียงเอก แล้วผันด้วยไม้โท จะเป็นเสียงโท เช่น ขาบ ข้ำบ เป็นต้น

6.2 อักษรกลาง ในการผันวรรณยุกต์ ถ้าคำเป็นพื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ ผันด้วยไม้เอก โท ตรี จัตวา จะเป็นเสียงเอก โท ตรี จัตวา ตามลำดับ เช่น จา จ่า จ้า จ๋า จั่ว ส่วนคำตายมีพื้นเสียงเป็นเสียงเอก เมื่อผันด้วยไม้โท ตรี จัตวา จะเป็นเสียงโท ตรี จัตวา ตามลำดับ เช่น กบ กั๊บ กั๋บ กั๋บ เป็นต้น

6.3 อักษรต่ำ ในการผันวรรณยุกต์ คำเป็นมีพื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ ผันด้วยไม้เอก จะเป็นเสียงโท ถ้าผันด้วยไม้โท จะเป็นเสียงตรี เช่น คา คำ คำ ส่วนคำตายที่ผสมสระเสียงสั้นมีพื้นเสียงเป็นเสียงตรี เมื่อผันด้วยไม้เอก จะเป็นเสียงโท ผันด้วยไม้จัตวา จะเป็นเสียงจัตวา เช่น คะ ค่ะ แต่ถ้ามคำตายที่สระเสียงยาวมีพื้นเสียงโท ผันด้วยไม้โทจะเป็นเสียงตรีและผันด้วยไม้จัตวาจะเป็นเสียงจัตวา เช่น คาบ ค้าบ ค้าบ เป็นต้น

6.4 อักษรสูงนำอักษรต่ำ คำที่ขึ้นต้นด้วย ขณ- ขน- ขม- ขย- ขณ- ฌล- ฌว- ฌน- ฌม- ฌล- ฌว- เรียกว่า อักษรนำ ออกเสียงอักษรตัวหน้าเป็นเสียงสระอะกึ่งเสียง และออกเสียงอักษรตัวหลังเป็นเสียงวรรณยุกต์ตามอักษรตัวหน้า

7. การสะกดการันต์ (์) การันต์ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ไม่ทัณฑฆาต (ไม่สำหรับฆ่า) ถ้าคำใดที่ไม่ต้องการออกเสียงก็เขียนเครื่องหมายทัณฑฆาตลงบนพยัญชนะนั้น ในบางคำใช้ประลงบนสระหรือใช้กำกับทั้งพยัญชนะและสระในคราวเดียวกันก็ได้ เช่น จันทร ลีลิต สวรรค์ เป็นต้น คำไทยแท้ไม่นิยมใช้ไม่ทัณฑฆาต คำที่มีการันต์จึงเป็นคำที่มาจากภาษาอื่น เมื่อมาใช้ในภาษาไทย เราต้องการให้เสียงพยางค์น้อยลง จึงใส่การันต์บนพยัญชนะ และสระเหล่านั้น เช่น วิเศษณ์ ไชว์

นอกจากนี้ไม่ทัณฑฆาตมักใช้กับเสียง อี และอุ เช่น โพธิ์ พันธุ์ เป็นต้น การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสอนเขียนสะกดคำเพราะเป็นทักษะที่จำเป็นในการวางรากฐานการเขียน การเขียนของนักเรียนเป็นทักษะที่ต้องได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น ครูจึงต้องคำนึงถึงวิธีสอนให้มากที่สุด ดังที่นักการศึกษาได้ให้องค์ประกอบวิธีการสอนไว้ดังนี้

วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ (2518 : 24) ได้กล่าวถึงการสอนเขียนสะกดคำให้เขียนผิบน้อยลงในวิธีสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา ดังนี้

1. ก่อนสอนให้นักเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำและข้อความนั้น ๆ เสียก่อนเมื่อนักเรียนเกิดความชำนาญ จึงหาข้อความที่ไม่เคยเขียนมาให้เขียนต่อไปนี้

2. สอนให้สัมพันธ์กับการฟัง การพูด การอ่าน
3. รวบรวมคำที่เขียนผิบบ่อย ๆ พร้อมทั้งวิธีแก้คำที่เขียนผิด
4. ให้แข่งขันการเขียนสะกดคำบนกระดานดำ
5. รวบรวมคำยากในหนังสือเรียน เขียนใส่แผ่นภูมิ ติดไว้หน้าห้องเรียน ให้นักเรียนท่องจำและเขียน
6. ส่งเสริมให้รู้จักใช้พจนานุกรม
7. ให้รวบรวมคำพ้องรูปและพ้องเสียง ขึ้นให้เห็นความแตกต่างกัน เช่น การ-ภาพ-กาล
8. ให้หาคำแปลของศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันหลาย ๆ คำ เช่น พระพุทธเจ้า-สมณโคดม-พระสัพพัญญู-พระทศพลญาณ

สิ่งสำคัญประการหนึ่งของการเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง คือ การเข้าใจหลักภาษาของการเขียนในภาษาไทย หรือเข้าใจหลักภาษาไทย นั่นเอง เช่น การใช้ประวิสรรชนีย์ การสะกดการันต์ การผันวรรณยุกต์ การใช้คำพ้องรูป พ้องเสียง การใช้อักษรนำ เป็นต้น

2. แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างหลักการจำ

(เฉลิมลาภ ทองอาจ: 2554) กล่าวว่า การจำเป็นความสามารถพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการเรียนรู้ทักษะการจำ (memory skills) สามารถที่จะพัฒนาได้ ผู้เรียนของเราจะจำได้น้อย ได้มาก ได้ดี ได้ช้า ย่อมขึ้นอยู่กับกลวิธีและเวลาที่ใช้ในการฝึกหัดจดจำ ไม่ใช่เป็นเพราะโง่หรือฉลาด หากจะกล่าวให้ชัดเจนขึ้นก็คือ การจำเป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาได้และไม่ใช้ลักษณะที่ติดตัวบุคคลมาและคงอยู่ในระดับใดระดับหนึ่งไปตลอด คำว่าการพัฒนาในที่นี้ หมายถึง การส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้กลวิธีการต่างๆ ในการ “จัดการ” ข้อมูลให้อยู่ในรูปแบบที่สามารถเก็บไว้ในหน่วยความทรงจำระยะยาวได้รวดเร็วและคงทน อุปมาเหมือนการนำเงินฝากเข้าธนาคาร หากเรานำเงิน ซึ่งมีทั้งเหรียญและธนบัตรมูลค่าต่าง ๆ ปนกันไปฝากโดยไม่ได้อำเนกและจัดเรียงให้เป็นหมวดหมู่แล้ว การให้เจ้าหน้าที่นำเงินเข้าฝากในระบบ ย่อมต้องอาศัยระยะเวลาในการคัดแยกเงินเป็นอย่างยิ่ง ข้อมูลที่ไม่ได้จัดการให้ดีจึงไม่ต่างจากเงินที่ไม่ได้จัดเรียง

ฉะนั้นการเรียนการสอนภาษาไทยในสาระการเรียนรู้โดยเฉพาะการอ่านและการฟัง จำเป็นที่จะต้องใช้ทักษะการจำเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลและการนำข้อมูลที่ใช้ในการดำเนินชีวิต แต่ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า ข้อมูลที่ได้รับมาแต่มีได้มีการจัดการให้เป็นระบบย่อมจำได้ยาก ดังนั้น คำถามที่สำคัญคือ จะทำอย่างไรให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการจัดการข้อมูล ซึ่งมีเป้าหมายที่สำคัญคือ ทำให้ข้อมูลนั้นมีความหมายหรือจดจำได้ เพราะการจำได้นี้ ย่อมเป็นตัวชี้วัดเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในเชิงวิชาการของผู้เรียนด้วย ดังที่ Bergin และ Bergin (2011) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการจำสรุปได้ว่า ความสามารถในการจำมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ (achievement) หมายความว่า หากจะเพิ่มผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ก็ต้องเริ่มจากการเพิ่มความสามารถในการจำ ซึ่งมีหลายกลวิธีด้วยกัน กลวิธีที่นักวิชาการทั้งสองเสนอแนะ ได้แก่ การช่วยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้ การสอนยุทธศาสตร์การจำ การเพิ่มอัตราการฝึกจำและการทดสอบผู้เรียน ครูภาษาไทยสามารถนำกลวิธีดังกล่าวมาใช้ในการเพิ่มความสามารถในการจำของผู้เรียน ในการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้ โดยในที่นี้ ผู้เขียนได้เรียบเรียงกลวิธีดังกล่าวเสียใหม่เพื่อให้จำได้ง่ายว่า “เชื่อมโยงของเก่า ใส่ใช้วิธีจำ ฝึกซ้ำสม่ำเสมอ ไม่พลั้งเผลอต้องทดสอบ”

1. เชื่อมโยงของเก่า การเชื่อมโยงของเก่าในที่นี้ ไม่ได้หมายถึงการให้ผู้เรียนเชื่อมโยงเรื่องที่ได้อ่านได้ฟังกับเรื่องราวในอดีต แต่หมายถึง การให้ผู้เรียนนำข้อมูลใหม่ ที่ได้รับเข้ามาผ่านการอ่าน การฟังหรือการดู มาเชื่อมโยงกับความรู้เดิม (prior knowledge) ที่ผู้เรียนมีเกี่ยวกับข้อมูลนั้นอยู่แล้วให้ได้มากที่สุด ดังนั้น การเชื่อมโยงที่จริงแล้วก็คือ “การจัดการ” ข้อมูลให้มีความหมายต่อตัวผู้เรียนนั่นเอง ครูสามารถใช้เทคนิคการถาม เช่น “จากหัวข้อ/เรื่อง....นี้ นักเรียนมีความรู้หรือเคยมีประสบการณ์อะไรบ้าง” หรือ “นักเรียนเคยทราบเกี่ยวกับเรื่อง.....อย่างไร ช่วยเล่าให้เพื่อน

ฟังด้วย” เป็นต้น การเชื่อมโยงของเก่า จึงไม่ใช่การเชื่อมโยงเรื่องเก่า เช่น การเชื่อมโยงกับเรื่องในประวัติศาสตร์ แต่หมายถึง การเชื่อมโยงข้อมูลใหม่กับสิ่งที่ผู้เรียน “เคยรู้” เกี่ยวกับเรื่องนั้น ซึ่งในการจะเชื่อมโยงข้อมูลให้ได้มากหรือได้น้อย นอกจากจะขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนแล้ว ก็ยังขึ้นอยู่กับกลวิธีการถามคำถามของครูและการนำเสนอข้อมูลใหม่ให้สอดคล้องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียนอีกด้วย ตัวอย่างในการเรียนการสอนภาษาไทย เช่น ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถ้าครูจะต้องสอนนิราศภูเขาทอง ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับปรัชญาชีวิตที่เกิดขึ้นขณะเดินทาง ครูอาจให้นักเรียนเล่าความรู้เดิมเกี่ยวกับคำว่า “นิราศ” แล้วให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ของตนเองว่า มีการเดินทางครั้งใดของผู้เรียนหรือไม่ ที่มีการคิดคำนึงถึงชีวิตตนเอง หรือระหว่างที่เดินทางไปเยือนสถานที่ต่างๆ ผู้เรียนเคยเกิดความคิดอย่างหนึ่งอย่างใดหรือระลึกถึงใครบ้างหรือไม่ อย่างไร เป็นต้น การฝึกให้ผู้เรียนเชื่อมโยงเช่นนี้ ย่อมทำให้ผู้เรียนสามารถจัดการข้อมูลใหม่ให้เป็นระบบ และจัดเก็บไว้ในฐานข้อมูลที่มีลักษณะใกล้เคียงกันได้สะดวกยิ่งขึ้น

2. เฝ้าใช้วิธีจำ ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า การจำเป็นสิ่งที่พัฒนาได้ สามารถสอนหรือฝึกหัดให้ผู้เรียนเกิดทักษะการจำได้ ซึ่งวิธีการสอนและการฝึกหัดดังกล่าวมีหลายวิธี ดังนั้น ครูควรสาธิตการใช้วิธีการจำให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่าง จากนั้นฝึกหัดให้ผู้เรียนใช้วิธีจำด้วยตนเอง วิธีจำมีอยู่เป็นจำนวนมาก ตัวอย่างเช่น การให้ผู้เรียนพยายามสร้างจินตภาพจากข้อมูล หรือการจัดข้อมูลที่จะต้องจำให้กลายเป็นภาพ เช่น ให้ผู้เรียนวาดภาพ สร้างแผนผัง แผนภูมิหรือใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายแทนข้อมูลนั้น การบอกให้ผู้เรียนสังเกตข้อมูลที่จะต้องจำ เช่น “ตรงนี้ต้องจำ” หรือ “ตรงนี้ห้ามลืม” แล้วให้ผู้เรียนทำสัญลักษณ์หรือทำเครื่องหมายช่วยจำตรงบริเวณข้อมูลที่สำคัญ การใช้คำถามหรือกิจกรรมทบทวนก่อนให้ข้อมูลใหม่ เช่น “เมื่อช่วงโหม่งที่แล้ว ครูได้พูดถึงเรื่อง...ใครจำได้บ้างว่า...เป็นอย่างไร เพราะเหตุใด” การกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดเกี่ยวกับกลวิธีการที่พวกเขาสามารถที่จะใช้ในการจำ เช่น “ถ้านักเรียนจะต้องจำข้อมูลตรงนี้ จะมีวิธีจำอย่างไร” หรือ “ข้อมูลตรงนี้มีความสำคัญ นักเรียนลองเสนอวิธีการจำที่ง่ายและเร็วที่สุดมาคนละหนึ่งวิธี” เป็นต้น การใช้เทคนิคการขยายความคิด (elaboration) หรือการขยายข้อมูลให้มาเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิม เช่น คำซ้อน เหมือนกับคู่แฝด ที่มีลักษณะเหมือนกัน (ในด้านความหมาย) เป็นต้น หรือการใช้เทคนิคครัสพจน์ (acronym) หรือคำย่ออักษรตัวแรกของข้อความหรือประโยค ตัวอย่างการใช้รหัสพจน์ เช่น การจำชื่อทะเลสาบใหญ่ทั้ง 5 แห่ง ด้วยการจำว่า “HOMES” ซึ่งอักษรแต่ละตัวแทนชื่อทะเลสาบ ได้แก่ Huron Ontario Michigan Erie และ Superior สำหรับเทคนิคนี้อาจนำมาปรับเพื่อใช้ในการจำข้อมูลในรายวิชาภาษาไทย เช่น การจำชื่อชนิดคำสรรพนามทั้ง 6 ชนิด ตามแนวคิดของพระยาอุปทิศศิลปสาร อาจให้ผู้เรียนจำว่า “บุรุษนิยม อนิยมปฤชา วิภาคประพันธ์” หรือการจำชื่อตำแหน่งพระมหากษัตริย์ในวรรณคดีเรื่องอิเหนา ครูอาจให้นักเรียนจำว่า “ประมะเด มะลิเหมา” ซึ่งมา

จาก ประโหมสุหรี มะเคหวิ มะโต ลิกู และเหมาหลาหัง เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ครูควรให้นักเรียนเป็นผู้ผูกคำย่อต่าง ๆ ในลักษณะเช่นนี้ขึ้นเอง เพราะผู้เรียนแต่ละคนอาจมีวิธีการเชื่อมโยงคำไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ส่วนตัวของพวกเขา ซึ่งการย่อคำด้วยตนเองจะช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำได้รวดเร็วและคงทนยิ่งขึ้น

3. ฝึกซ้ำสม่ำเสมอ การจำเป็นความสามารถที่สามารถลดระดับลงได้หากไม่มีการทบทวน ดังนั้น ครูจะต้องฝึกให้ผู้เรียนได้ทบทวนความทรงจำของตนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อป้องกันไม่ให้ลืมข้อมูลต่างๆ ได้ง่าย มีการวิจัยพบว่า หากจะฝึกหัดให้ผู้เรียนจำข้อมูลได้หรือไม่ลืมข้อมูลในระยะเวลา 1 เดือน จะต้องฝึกหัดหรือมีกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกจำอย่างน้อยทุก ๆ สัปดาห์ และหากจะฝึกหัดให้จำข้อมูลใด ๆ ได้ปีหนึ่งโดยไม่ลืม จะต้องมีการทบทวนอย่างน้อยทุก ๆ 3-4 สัปดาห์ เป็นต้น สำหรับในรายวิชาภาษาไทย หลังจากที่ผู้เรียนจำข้อมูลได้แล้วในเบื้องต้น ครูควรเน้นย้ำหรือให้ผู้เรียนทบทวนข้อมูลนั้นอย่างสม่ำเสมอ เช่น ในการท่องจำบทอาขยาน ซึ่งอย่างน้อยผู้เรียนจะต้องจำข้อมูลบทอาขยานได้ประมาณ 1 เดือน ครูอาจให้นักเรียนทุกคนในห้องทบทวนด้วยการท่องอาขยานพร้อมกันในห้องทุกสัปดาห์ในเดือนนั้น แล้วในเดือนต่อมาจึงกำหนดวันทดสอบการท่องอาขยาน หรือในการท่องจำชนิดของคำในภาษาไทยทั้ง 7 ชนิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวคิดของพระยาอุปกิตศิลปสาร ครูอาจมีกิจกรรมทบทวนเรื่องชนิดของคำในภาษาไทยในทุก ๆ เดือนของปีการศึกษา เป็นต้น ทั้งนี้ครูจะต้องถือหลักว่า การจำได้เร็วและคงทนต้องอาศัยการ “เน้นย้ำซ้ำทวน” อย่างสม่ำเสมอ

4. ไม่พ่ลั้งผลต้องทดสอบ ผลของการไม่เน้นย้ำซ้ำทวนก็คือ ผู้เรียนจะค่อย ๆ ลืมข้อมูลไปในที่สุด ด้วยเหตุนี้ นอกจากกิจกรรมการทบทวนแล้ว หากกล่าวกับผู้เรียนจะพ่ลั้งผลจนลืมสิ่งที่เรียนแล้ว ครูควรที่จะใช้การทดสอบซึ่งเป็นวิธีการที่ดีกว่าการทบทวนในการเพิ่มความสามารถในการจำ สังเกตได้จากตัวของเราเอง เมื่อทราบว่าจะต้องได้รับการทดสอบเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เราก็จะมีความตั้งใจและมีสมาธิเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ซึ่งผลที่ตามมาคือ เราจะสามารถจดจำข้อมูลในเรื่องที่จะออกสอบได้มากยิ่งขึ้น นักวิจัยด้านความจำได้เสนอแนะให้ครูใช้วิธีการทดสอบผู้เรียนให้บ่อยครั้ง แต่การทดสอบนั้นมิได้หมายถึงการทดสอบที่ว่ามีเป้าหมายเพื่อการเก็บคะแนนหรือตัดสินว่าผู้เรียนควรได้หรือตก แต่เป็นการทดสอบความทรงจำของผู้เรียน เพื่อให้พวกเขาไม่ลืมสิ่งที่ได้เรียนไปด้วยวิธีการทดสอบในรูปแบบที่หลากหลาย เช่น การถามคำถามทดสอบ การให้ผู้เรียนเล่าหรืออธิบายซ้ำ เป็นต้น นอกจากนี้ ควรมีการทดสอบในลักษณะสะสม (cumulative tests) กล่าวคือ การทดสอบความทรงจำครั้งใหม่ควรครอบคลุมข้อมูลเดิมในการทดสอบครั้งที่แล้ว เช่น การทดสอบความจำเรื่องประโยคซ้อน ควรให้ผู้เรียนอธิบายหรือตอบคำถามย้อนไปถึงข้อมูลเรื่องประโยคสามัญ และคำสรรพนามหรือคำวิเศษณ์เชื่อมข้อความ ซึ่งเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของ

ประโยคซ้อนด้วย เป็นต้น นอกจากนี้ หลักการใช้วิธีการทดสอบเพื่อเพิ่มความสามารถในการจำยังมีอีกประการหนึ่ง คือ ครูจะต้องให้ผลป้อนกลับแก่ผู้เรียนทันทีหลังการทดสอบ สำหรับการทดสอบด้วยข้อสอบอาจใช้วิธีการเฉลยคำตอบ แต่หากเป็นการทดสอบด้วยการเขียนหรือการพูดครูสามารถเฉลยหรือให้ผลป้อนกลับด้วยการบอกตัวอย่างประเด็นความคิดหรือแนวทางที่ควรจะเป็นคำตอบ เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบหลังการทดสอบว่าสิ่งที่ตนเองจำได้นั้นถูกต้องหรือไม่ถูกต้องเพราะเหตุใด

การ “เชื่อมโยงของเก่า เข้าใช้วิธีจำ ฟีกซ้ำสม่ำเสมอ ไม่พลั้งเผลอต้องทดสอบ” เป็นกลวิธีง่าย ๆ ที่ครูสามารถฝึกหัดให้ผู้เรียนใช้เพื่อพัฒนาทักษะและความสามารถในการจดจำข้อมูลในการเรียนรายวิชาภาษาไทย ซึ่งถ้าสังเกตได้ดีแล้วจะพบว่า วิธีการต่างๆ เหล่านี้ ผู้เรียนควรที่จะเป็นผู้ใช้และควบคุมการใช้ด้วยตนเอง เพราะหากผู้เรียนทราบว่าจะต้องนำข้อมูลใหม่มาพิจารณาเพื่อเชื่อมโยงกับความรู้เดิมของตน ทราบว่าจะใช้วิธีการอะไรจดจำข้อมูลนั้นให้รวดเร็ว ง่ายและสะดวกที่สุด รวมทั้งตระหนักว่า ตนเองจะต้องหมั่นทบทวนความทรงจำ ด้วยการตั้งคำถามหรือการทดสอบตนเองอยู่เป็นระยะ ๆ เช่นนี้แล้ว ผู้เรียนก็จะมีทักษะการจำเพิ่มสูงขึ้น และการทำงานของ การเก็บและเรียกคืนข้อมูลมาใช้ในกิจการต่าง ๆ ก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้นเช่นกัน และจงจำไว้ว่า ครูจะต้องให้ผู้เรียนฝึกหัด “จัดการ” ข้อมูลต่างๆ เสียก่อน พวกเขาจึงจะสามารถ “จดจำ” ข้อมูลเหล่านั้น แล้วนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่าง “ชัดเจน” ในที่สุด

(กระทรวงศึกษาธิการ : 2553) กล่าวถึง ความหมายของ "ความจำ" เป็นคำที่ใช้อธิบายวิธีการที่ข้อมูล หรือสิ่งที่เรียนรู้ถูกบันทึก และเก็บไว้ถาวรในความจำระยะยาวและสามารถที่จะค้นคืนหรือเรียกมาใช้ (Retrieve) ในเวลาที่ต้องการได้ ความรู้ที่นักเรียนเรียนรู้แล้วแต่จำไม่ได้ก็จะไม่มีประโยชน์ นักเรียนส่วนมากจะไม่มีวิธีการเรียนและวิธีจดจำที่มีประสิทธิภาพ วิธีทั่ว ๆ ไปที่นักเรียนใช้อยู่เสมอ เช่น การอ่านทบทวนการสรุปและการขีดเส้นใต้ใจความสำคัญนั้น ไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุดที่จะช่วยความจำ ความจริงแล้วมนุษย์เราได้ค้นพบวิธีช่วยความจำ (Memonic Device) ที่ได้ผลดีมากมานานนับเป็นพันๆ ปีแล้ว เฮสท์ ลูเรีย ฮันท์ และเลฟ (Yates, 1966 Luria, 1968 Hunt and Love, 1972) พบว่า การสอนเทคนิคในการช่วยความจำให้แก่ นักเรียน เพื่อให้นักเรียนจะได้เก็บสิ่งที่เรียนรู้ไว้ในความทรงจำได้นาน ๆ

เทคนิคช่วยความจำที่ใช้กันอยู่มีทั้งหมด 6 วิธี คือ

- (1) การสร้างเสียงสัมผัส
- (2) การสร้างคำเพื่อช่วยความจำจากอักษรตัวแรกของแต่ละคำ
- (3) การสร้างประโยคที่มีความหมายจากอักษรตัวแรกของกลุ่มของที่จะจำ
- (4) วิธี Pegword

(5) วิธีโลไซ (Loce)

(6) วิธี Keyword ซึ่งเป็นวิธีที่ใหม่ที่สุด

1. การสร้างเสียงสัมผัส เป็นวิธีที่ใช้ได้ผลดีมาก และสิ่งที่จดจำจะอยู่ในความทรงจำเป็นเวลานาน บทเรียนภาษาไทยมีผู้คิดแต่งกลอนที่มีสัมผัสและมีความหมายเพื่อให้จำได้ง่าย เช่น การจำการันต์ ใช้ไม้ม้วน และคำที่ขึ้นต้นด้วย "บัน"

2. การสร้างคำเพื่อช่วยความจำจากอักษรตัวแรกของแต่ละคำ การสร้างคำเพื่อช่วยความจำวิธีนี้ทำได้โดยการนำอักษรตัวแรกของแต่ละคำที่ต้องการจำมาเน้นคำใหม่ที่มีความหมาย เช่น การจำชื่อทะเลสาบที่ใหญ่ทั้งห้าของอเมริกาเหนือสร้างคำว่า Homes ซึ่งหมายถึงทะเลสาบ Huron, Ontario, Michigan, Erie, Superior ตามลำดับการท่องจำทิศทั้ง 8 ก็มีผู้คิดว่า ควรจะท่องจำ "อุ-อิ-บุ-อา-พัก-หอ-ประ-พา" เริ่มจากทิศเหนือแล้ววนขวาตามลำดับ

3. การสร้างประโยคที่ความหมายช่วยความจำ (Acrostic) ตัวอย่างการใช้ประโยคที่มีความหมายสร้างจากอักษรตัวแรกของการจำชื่อ 9 จังหวัดที่อยู่ในภาคเหนือของประเทศไทยว่า "จิตชัยมิลังเลเพียงพบอนงค์" ซึ่งศาสตราจารย์สมุน อมรวิวัฒน์ ได้คิดขึ้น ถ้าถอดคำออกมาจะเป็นชื่อจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย แม่ฮ่องสอน ลำพูน ลำปาง แพร่ พะเยา อุตรดิตถ์ และน่าน

4. วิธี Pegword เป็นวิธีที่มีประโยชน์สำหรับการท่องจำรายชื่อ สิ่งของหลาย ๆ อย่างที่จะต้องมีลำดับ 1, 2, 3...การใช้จำเป็นจะต้องสร้าง Pegs ขึ้น และท่องจำปกติ มักจะใช้ตัวเลขมีความสัมผัสกับสิ่งของให้มีเสียงสัมผัส (Rhyme) การใช้ก็ต้องใช้จินตนาการช่วยในการจำ การไปซื้อของหลายอย่างอาจจะใช้วิธี Pegword ตัวอย่างเช่น ต้องซื้อของ 7-8 อย่าง อย่างที่หนึ่ง คือ สี อย่างที่สองคือ ดอกกุหลาบ ฯลฯ ก็อาจจะใช้จินตนาการว่า Bun ลอยอยู่บนป้อมสี เป็นอย่างที 1 และดอกกุหลาบไหลออกมาที่รองเท้า ประโยชน์ของวิธี Pegword ช่วยความจำ เป็นการช่วยให้ระลึกได้ง่าย และอาจจะระลึกได้ง่ายทั้งลำดับปกติ คือจากหน้าไปหลัง (Foreard) หรือย้อนจากหลังไปหน้า (Backwards)

5. วิธีโลไซ (Loci Method) วิธีโลไซนับว่าเป็นวิธีช่วยความจำที่เก่าแก่ที่สุด คำว่า "Loci" แปลว่า ตำแหน่ง แหล่งที่มาของวิธีโลไซไม่ปรากฏแน่ชัด แต่มีเรื่องนิยายเกี่ยวกับวิธีช่วยความจำโลไซที่เล่าต่อ ๆ กันมาเป็นเวลาหลายร้อยปี วิธีโลไซเน้นหลักการจำโดยการสร้างมโนภาพเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่ต้องการจะจำ โดยใช้สถานที่และตำแหน่งเป็นสิ่งเตือนความจำ (Memory Pegs) วิธีช่วยความจำแบบโลไซมักจะใช้ช่วยความจำเกี่ยวกับสถานที่ เช่น ห้องต่าง ๆ ในบ้าน อาคารต่าง ๆ ของโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย หรือร้านค้าต่าง ๆ บนถนนก็ได้ กฎเกณฑ์พื้นฐานของวิธีช่วยความจำโลไซมีดังต่อไปนี้

1. สถานที่หรือตำแหน่งต่าง ๆ ที่จะเลือกใช้ควรอยู่ใกล้กัน
2. จำนวนสถานที่หรือตำแหน่งที่จะใช้ควรจะเป็นจำนวนไม่เกิน 10 แห่ง
3. ควรกำหนดหมายเลขให้แก่แต่ละสถานที่ตามลำดับตั้งแต่หนึ่งไปจนถึงสถานที่สุดท้าย และควรจะสามารถระลึกได้ทั้งหน้าไปหลังและหลังไปหน้า
4. สถานที่ใช้ควรจะเป็นที่ ๆ คุณเคย และผู้ใช้สามารถจะนึกภาพได้อย่างชัดเจน ฉะนั้น สถานที่ ที่จะใช้ควรจะมาจากการประสบการณ์
5. สถานที่ที่จะใช้เป็นเครื่องช่วยความจำโลโซ ควรจะมีลักษณะแตกต่างกันอย่างเห็นชัด ผู้ใช้ควรจะเน้นสิ่งเด่นของแต่ละสถานที่

6. ผู้ใช้จะต้องสามารถที่จะสร้างจินตนาการภาพของลักษณะเดิมของแต่ละสถานที่ได้ เป็นต้นว่าเครื่องแต่งห้องมีลักษณะพิเศษอะไรบ้าง ในการปฏิบัติ ผู้ที่ประสงค์จะใช้วิธีช่วยความจำโลโซจะต้องนำมาเป็นครั้งแรกคือ เลือกหาสถานที่ซึ่งประกอบด้วยส่วนประกอบตามธรรมชาติ เช่น บ้าน สิ่งแรกคือห้องรับแขก ห้องอาหาร ห้องครัว เป็นต้น หลังจากนั้นก็นำสิ่งที่คนอยากจะจดจำ อาจจะเป็นสิ่งของเหตุการณ์หรือความคิดก็ได้ พยายามเชื่อมโยงสิ่งที่จะจำกับสถานที่ หรือสิ่งของที่ได้ให้หมายเลขไว้ และเมื่อจะระลึกถึงสิ่งที่ต้องการจำก็เริ่มจากหมายเลข 1 เป็นต้นไป

6. วิธี Keyword วิธีช่วยความจำที่เรียกว่า Keyword เป็นวิธีใหม่ที่สุด มีผู้เริ่มใช้ เมื่อปี พ.ศ. 2518 แอดคินสันหรือผู้ร่วมงาน ขั้นตอนของวิธี Keyword มีเพียง 2 ขั้นตอน คือ

1. พยายามแยกคำภาษาต่างประเทศที่จะเรียน ซึ่งเวลาออกเสียงแล้วคล้ายภาษาไทย นี่คือ Keyword นึกถึงความหมายของคำ Keyword ในภาษาไทยแล้วหาคำสัมผัสของความหมายของ Keyword ในภาษาไทยตามเสียงที่อ่านและความหมายของคำภาษาต่างประเทศ แม้วิธีช่วยความจำแบบ Keyword ใช้การเรียนคำในภาษาต่างประเทศเป็นการเชื่อมโยงกับความหมายของ คำกับ Keyword โดยเสียง และเชื่อมโยงกับความหมายของคำในภาษาไทยได้โดยการใช้จินตนาการ ตัวอย่างเช่น คำภาษาอังกฤษ Potato แปลว่า มันฝรั่ง อ่านว่า โปะโทโท คำ Keyword ใช้คำว่าโพหรือโพธิ์ ฉะนั้นอาจจะจำคำ "โพโทโท" โดยนึกวาดภาพคำว่า โพธิ์ และมันฝรั่งตามตา มีใบโพธิ์โผล่ ขึ้นมาวิธี Keyword ช่วยในการเรียนเรื่องอื่น ๆ เช่น การจำชื่อเมืองหลวงต่าง ๆ และความสำเร็จของบุคคลต่าง ๆ นักจิตวิทยาได้ทดลองวิจัยเกี่ยวกับการใช้วิธี Keyword ช่วยความจำทั้งในโรงเรียน ประถม มัธยม และมหาวิทยาลัยปรากฏว่าได้ผลดีทุกระดับ

สรุปแล้ว เครื่องช่วยความจำ (Memonic Devices) ช่วยให้ผู้เขียนสามารถที่จะเข้ารหัสสิ่งที่เรียน เก็บไว้ในความจำระยะยาว และเวลาที่ต้องการใช้ก็สามารถค้นคืนหรือเรียกมาใช้ได้ง่าย ฉะนั้นการสอนนักเรียนให้ใช้เครื่องช่วยจำจึงมีประโยชน์ เพราะจะได้แก่ความเข้าใจผิดที่ว่า คนจำเก่งเป็นคนที่มีความสติปัญญาสูง ถ้านักเรียนได้ทดลองใช้วิธีช่วยความจำในการเรียนขึ้นและสนุก

ในการ สืบค้นคือวิธีที่จดจำสิ่งที่เรียกได้ดี เวลาสอบก็จะทำคะแนนได้ดีขึ้น วัตถุประสงค์ของการศึกษาโดยทั่วไปแล้ว ไม่แต่เพียงว่าให้นักเรียนสามารถที่จะระลึกถึงสิ่งที่เรียนรู้แล้วเท่านั้นแต่จะต้องให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์และรวบรวมสิ่งที่เรียนให้เป็นหมวดหมู่ และสามารถที่จะประเมินสิ่งที่เรียนรู้ได้ด้วย การสอนวิธีช่วยความจำ เพื่อช่วยให้นักเรียนระลึกถึงสิ่งที่เรียนรู้ได้เท่านั้น จึงยังไม่พอ นักจิตวิทยาได้ค้นหาวิธีที่จะช่วยนักเรียนจดจำได้นาน ๆ โดยใช้วิธีที่เรียกว่า TACE (Topic, Area, Characteristic และ Example) และ วิธี Loci ผสมกัน

2. ยุทธศาสตร์การเรียนรู้อย่างสมบูรณ์แบบ วิธีเรียนรู้ที่ช่วยความจำด้วยวิธีนี้ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ 1. การใช้สมาธิ (Concentration Management) นักเรียนและนักศึกษาได้รับการสอนให้ใช้สมาธิฝึกตัวเองให้ผ่อนคลายความเครียด (Relax) และลดความกังวล (Anxiety) นอกจากนี้ยังสอนให้มีเป้าหมายเป็นความหวังว่าจะมีความสำเร็จ และ 2. แผนผังเครือข่าย (Networking หรือ Mapping) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยนักเรียนให้สามารถที่จะได้ความคิดรวบยอดและหลักการจากสิ่งที่ตนอ่าน และสามารถจะหาความสัมพันธ์และเชื่อมโยงได้ ความสัมพันธ์อาจจะเรียงจากลำดับขั้นสูงไปหาลำดับต่ำ ตัวอย่างเช่น การเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องแร่ อาจจะเขียนเป็นเครือข่ายแดนเซอร์และคณะ (Dansereau et al, 1979) ได้ทำการทดลองใช้วิธีดังกล่าวกับนิสิตมหาวิทยาลัยโดยใช้เวลาฝึกหัดการใช้สมาธิและการสร้างเครือข่าย ปรากฏว่านิสิตที่อยู่ในกลุ่มทดลองสามารถทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกหัดระบบยุทธศาสตร์การเรียนรู้อย่างสมบูรณ์แบบ

สรุป ทฤษฎีวิธีช่วยความจำมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ และถ้าสอนให้นักเรียนหรือนักศึกษาสามารถที่จะใช้วิธีช่วยความจำ เพื่อที่จะแน่ใจว่าสิ่งที่สอนให้นักเรียนหรือข้อมูลต่าง ๆ ที่ให้นักเรียนได้รับการเข้ารหัสบันทึกในความจำระยะยาว และสามารถที่จะเรียกมาใช้ได้ตามความต้องการทุกเวลา

เทคนิคการสอนเขียนสะกดคำ

การเขียนเป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อน เด็กจะมีทักษะการเขียนได้ จำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้การฝึกฝนการเขียนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องตลอดเวลา ครูผู้สอนจะต้องมีการวางแผนและตั้งจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาทักษะการเขียนตามลำดับขั้น โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมตามระดับวุฒิภาวะและศักยภาพของเด็กแต่ละคน เพื่อสร้างความสนใจของเด็กให้เกิดความตั้งใจในการเรียนและพยายามฝึกฝนให้ดียิ่งขึ้น

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2542, หน้า 39) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนสะกดคำ ดังนี้

1. ครูนำบทความหรือหนังสือมาให้ให้นักเรียนอ่านก่อน ในเวลาที่กำหนดให้แล้วครูเลือกคำในนั้นมาบอกให้เขียนอีกทีหนึ่ง
2. ครูและนักเรียนร่วมกันทำบัญชีคำยากในบทเรียน คิดไว้ที่แผนภูมิหลังจากนั้นจึงค่อยให้นักเรียนเขียน
3. ครูแต่งประโยคที่มีคำประกอบไปด้วยคำที่มักสะกดผิด แล้วขีดเส้นใต้คำเหล่านั้นให้นักเรียนแก้
4. แบ่งนักเรียนเป็นหมู่ให้หาคำพ้องเสียงจากพจนานุกรม

กาญจนา นาคสกุล และคนอื่น ๆ (2545 : 139-140) ได้นำเสนอปัจจัยวิธีการสอนนำไปสู่การทำแบบฝึก ที่ช่วยให้เขียนคำได้ถูกต้อง ดังนี้

1. รู้ความหมายของคำในภาษาไทยที่มีคำที่ออกเสียงตรงกัน แต่เขียนสะกดต่างกัน จึงทำให้ความหมายไม่เหมือนกันที่เรียกว่า คำพ้องเสียง ถ้ารู้ความหมายของคำจะทำให้เขียนสะกดคำได้ถูกต้อง เช่น พัน (ผูก) พันธ (เกี่ยวข้อง) พันธ (สืบทอด) เป็นต้น
2. ไม่ใช่แนวเทียบผิด คำบางคำแม้จะมีเสียงเหมือนกัน แต่ความหมายหรือรูปศัพท์ตลอดจนที่มาต่างกัน จะใช้แนวเทียบเดียวกันไม่ได้ เช่น

อานิสงส์	มักเขียนผิดเป็น	อานิสงษ์ เพราะไปเทียบกับคำว่า พระสงฆ์
ผาสุก	มักเขียนผิดเป็น	ผาสุข เพราะไปเทียบกับคำว่า ผาสุข
แกงบวด	มักเขียนผิดเป็น	แกงบวช เพราะไปเทียบกับคำว่า บวชพระ

3. ต้องออกเสียงให้ถูกต้อง การออกเสียงไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจน ทำให้เขียนผิด เช่น

ผมหยักศก	มักเขียนผิดเป็น	ผมหยักโสก
พรรณา	มักเขียนผิดเป็น	พรรณา
ล่าลา	มักเขียนผิดเป็น	ร่าลา

4. แก้ไขประสบการณ์ที่ผิด ๆ ให้ถูกต้อง การเห็นคำที่เขียนผิดบ่อย ๆ เช่น เห็นจากสิ่งพิมพ์ ป้ายโฆษณา เป็นต้น ถ้าเห็นบ่อย ๆ อาจทำให้เขียนผิดตามไปด้วย ก่อนจะเขียนคำจึงต้องศึกษาให้ได้คำที่ถูกต้องเสียก่อน เช่น

อนุญาต	มักเขียนผิดเป็น	อนุญาติ
โอกาส	มักเขียนผิดเป็น	โอกาส
เกสร	มักเขียนผิดเป็น	เกษร

5. ต้องมีความรู้เรื่องหลักภาษา การเขียนหนังสือได้ถูกต้องจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรู้หลักภาษา เพื่อเป็นหลักและแนวทางในการใช้ภาษา

6. ต้องศึกษาและติดตามเรื่องการเขียนสะกดคำที่เป็นประกาศของสำนักงานรัฐมนตรี เช่น ศึกษาหนังสือและเอกสารต่าง ๆ ของราชบัณฑิตยสถาน ได้แก่ พจนานุกรม สารานุกรม การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การกำหนดชื่อเมือง จังหวัด ประเทศ ทวีป ตลอดจนติดตามประกาศการเขียนและอ่านคำของทางราชการอยู่เสมอ

สุภานี ไชยชาญ (2530 : 35) ได้เสนอแนะแนวทางการสอนเขียนสะกดคำ สรุปได้ดังนี้

1. ให้นักเรียนออกเสียงคำนั้นอย่างถูกต้อง
2. ให้นักเรียนเห็นคำที่จะเขียนสะกดคำอยู่เป็นประจำ
3. ให้นักเรียนฝึกการรู้จักแยกพยางค์ของคำที่จะเขียนสะกดคำ
4. ให้นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์
5. ให้นักเรียนทบทวนการเขียนสะกดคำนั้น ๆ อยู่เสมอ
6. ให้เลือกวิธีสอนการเขียนสะกดคำ ให้เหมาะสมกับความสามารถ และระดับวุฒิภาวะ

ของนักเรียน

จากแนวทางการสอนเขียนสะกดคำของนักการศึกษาทุกท่านดังกล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า ก่อนทำการสอนต้องชี้แจงจุดมุ่งหมายของการสะกดคำ ให้นักเรียนเห็นความสำคัญในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน โดยต้องเริ่มการสอนเป็นคำก่อนที่จะเป็นประโยค ให้เข้าใจความหมายของคำที่จะเรียน ซึ่งจะต้องอ่านออกเสียงคำให้ถูกต้องชัดเจนจะเป็นการช่วยให้นักเรียนรู้จักคำนั้น ๆ ได้อย่างแม่นยำทั้งในรูปคำและการออกเสียง ฝึกการใช้พจนานุกรมและมีการทบทวนสม่ำเสมอทุกครั้งที่มีการฝึกการเขียนสะกดคำ ครูจำเป็นต้องเลือกวิธีการเขียนสะกดคำให้เหมาะสมกับความสามารถและระดับวุฒิภาวะของนักเรียนซึ่งจะส่งต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

3. งานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ

งานวิจัยในประเทศ

โรจนา แสงรุ่งระวี (2531) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำด้วยการใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่าผลสัมฤทธิ์ของคะแนนในการเขียนสะกดคำ ระหว่างการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองแตกต่างกันในทางที่สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่าภายหลังจากการที่นักเรียนได้รับการฝึกเขียนสะกดคำ ด้วยการใช้แบบฝึกแล้ว นักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้นคือ สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น

สารสิน เล็กเจริญ (2554) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค

TGT กับการสอนแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT สูงกว่าที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT อยู่ในระดับดีมาก

นิภาพร ปวนสุรินทร์ (2542) ได้ศึกษาวิจัยความสามารถสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ที่ได้รับการฝึกทักษะ โดยเปรียบเทียบความสามารถในการสะกดคำก่อนและหลังการฝึกทักษะ โดยใช้เกม กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปัญญาวุฒิกุล ปีการศึกษา 2541 จำนวน 10 คน ใช้เลือกแบบเจาะจง และกำหนดระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ ละ 4 ครั้ง ๆ ประมาณ 15 – 20 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถสะกดคำภาษาไทย หลังจากการเรียนสะกดคำโดยใช้เกมแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05

จิตรา สมผล (2547) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียน โรงเรียนบ้านนาดี จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 33 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ จำนวน 12 ชุด ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำวิชาภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 93.95/91.36 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ หลังจากใช้แบบฝึกทักษะแล้ว นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรสวรรค์ คำบุญ (2535) ได้วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนคำยากของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียน โดยใช้และไม่ใช้แบบฝึกนักเรียนโรงเรียนร่อนคำจังหวัดกาฬสินธุ์ ใช้กลุ่มตัวอย่าง 60 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำหลังเรียนระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

งานวิจัยต่างประเทศ

ลอเรย์ (Lowray 1978 : 817-A) ได้ศึกษาผลในการใช้แบบฝึกหัดทักษะกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวนนักเรียนทั้งหมด 87 คน สรุปผลได้ดังนี้ แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยนักเรียนในการเรียนรู้ นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกหัดทักษะ มีคะแนนการทดสอบหลังทำแบบฝึกหัดมากกว่าคะแนนก่อนแบบฝึกหัด และนักเรียนสามารถทำข้อทดสอบหลังจากการทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้องเฉลี่ยถึงร้อยละ 98.8 แบบฝึกหัดช่วยใน

เรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลเนื่องจากนักเรียนที่มีความสามารถทางด้านภาษาแตกต่างกัน การนำแบบฝึกหัดมาใช้จึงเป็นการช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนเพิ่มมากขึ้น

ชเวนดินเกอร์ (Schwendinger 1977 : 51) ได้ศึกษาผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนในระดับ 6 จำนวน 503 คน โดยใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพของจริงและแบบเขียนตามคำบอก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพของจริงมีผลการเรียนการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบเขียนตามคำบอก

มิทเชล (Mitchell 1980 : 1392-A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการสอนการเขียนสะกดคำ 3 แบบ คือ กลุ่มที่ 1 ใช้พจนานุกรม กลุ่มที่ 2 ใช้กิจกรรมการเขียนเรื่อง และกลุ่มที่ 3 ใช้พจนานุกรม และกิจกรรมการเขียนเรื่อง และมีกลุ่มควบคุมอีกกลุ่มหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่าทั้ง 3 กลุ่ม เขียนสะกดคำได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม แต่ในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางการเขียนและการเขียนสะกดคำของกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร โดยสร้างหลักการจำของตนเองต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร โดยสร้างหลักการจำของตนเอง มีวิธีดำเนินการ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (01 011 001) กับผู้วิจัย ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ทั้งภาคปกติและภาคสมทบ จำนวน 300 คน (สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน, 2557)

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (01 011 001) ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 45 คน ได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. แบบทดสอบการเขียนตามคำบอก จำนวน 150 คำ โดยคัดเลือกคำที่มักเขียนผิดจำนวน 150 คำ จากหนังสือ งานวิจัย เว็บไซต์ และแบบฝึกหัดของนักศึกษาในชั้นเรียน
2. แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ แบบเติมคำและเลือกตอบ จำนวน 60 ข้อ
3. แบบฝึกการเขียนสะกดคำ แบบเติมคำและเลือกตอบ จำนวน 60 ข้อ

การสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้น ดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดคำ และการสร้างหลักการจำ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบและแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

2. ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือ 3 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 แบบทดสอบการเขียนตามคำบอก จำนวน 150 คำ ชุดที่ 2 แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ จำนวน 60 คำ และชุดที่ 3 แบบฝึกการเขียนสะกดคำ จำนวน 60 คำ
3. ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของแบบฝึก ก่อนนำไปใช้จริง

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ดังนี้

1. ผู้วิจัยคัดเลือกคำที่มักเขียนผิดจากเอกสาร หนังสือ วิทยานิพนธ์ และเว็บไซต์
2. สร้างแบบทดสอบการเขียนตามคำบอก จำนวน 150 คำ มาทดสอบกับกลุ่มประชากรคือนักศึกษาที่ลงเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 300 คน
3. ให้นักศึกษาสลับกันตรวจแบบทดสอบ โดยผู้วิจัยมีแบบเฉลยให้คนละ 1 ชุด
4. หาจำนวนคำที่ผิดมากที่สุด เรียงลำดับ 1-60 โดยใช้โปรแกรม Microsoft Excel
5. นำคำศัพท์จำนวน 60 คำ มาสร้างเป็นแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ อัตนัยและปรนัย เพื่อใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 45 คน โดยกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาที่มีผลการสอบกลางภาคต่ำ
6. เมื่อทำแบบทดสอบแล้ว ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 45 คน สลับกันตรวจโดยมีแบบเฉลยให้คนละ 1 ชุด และเพื่อป้องกันความผิดพลาดผู้วิจัยจะตรวจสอบความถูกต้องเป็นรอบสุดท้ายอีกครั้งหนึ่ง
7. เมื่อกลุ่มตัวอย่างทราบคำศัพท์ที่ตัวอย่างเขียนผิด ผู้วิจัยจึงให้สร้างหลักการจำการเขียนสะกดคำนั้น ๆ ขึ้นมา โดยผู้วิจัยมีการยกตัวอย่างการสร้างหลักการจำ สอนทฤษฎีหลักการเขียนสะกดคำ การสังเกตตัวอักษรของคำ แนะนำการสร้างความจำในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อเป็นพื้นฐานและแนวทางให้กับกลุ่มตัวอย่าง
8. เมื่อกลุ่มตัวอย่างสร้างหลักการจำแล้ว อีก 15 วัน ผู้วิจัยทำการทดสอบคำอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้แบบฝึกที่มีคำศัพท์เหมือนกับแบบทดสอบครั้งแรก แต่สลับข้อ
9. ผู้วิจัยนำผลคะแนนการเขียนสะกดคำก่อนและหลังการใช้หลักการจำมาเปรียบเทียบ
10. ผู้วิจัยนำหลักการสร้างวิธีการจำมาจัดประเภทว่ามีการสร้างหลักการจำในรูปแบบใด หรือใช้วิธีการใดในการสร้างหลักการจำบ้าง เพื่อเป็นข้อสรุป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้สถิติเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ผลการรวบรวมข้อมูล โดยใช้โปรแกรม Microsoft Excel และใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการใช้หลักการจำและหลังการใช้หลักการจำของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้หลักการจำที่สร้างขึ้นมา โดยผลการทดสอบที (t-test) แบบกลุ่มไม่อิสระ (Dependent)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารโดยสร้างหลักการจำของตนเอง เป็นการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารจำนวน 45 คน วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อให้นักศึกษาสามารถสร้างหลักการจำที่สะกดผิดและพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ ผลการวิจัยจะนำเสนอเป็นลำดับ ดังนี้

1. ร้อยละของจำนวนคำที่เขียนผิด
2. หลักการเขียนสะกดคำที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้น
3. รูปแบบและวิธีการสร้างหลักการจำที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้น
4. รูปแบบหลักการจำพร้อมตัวอย่างประกอบ
5. การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนสะกดคำก่อนและหลังการสร้างหลักการจำของตนเอง

1. ร้อยละของจำนวนคำที่เขียนผิด

ตารางที่ 1 แสดงรายการคำ 45 คำ ตามจำนวนครั้งที่ผิด โดยคิดเป็นร้อยละ จากมากไปหาน้อย

รายการคำ	จำนวนครั้งที่เขียนผิด	คิดเป็นร้อยละ
เขาวัว	45	100
นัยน์ตา	44	98
เพชฌฆาต, อานิสงส์	43	96
มัลลเทศก์, มัธยัสถ์, โลกาภิวัตน์	42	93
ไทรยางศ์, บินทบาต, เหงื่อโซม	41	91
ละเอียดลออ	40	89
ปรีศณี	39	87
ถั่วพู, เท้าความ	38	84
ดอกไม้จันทร์, ฤๅษี	37	82
โควตา, รื่นรมย์	35	78
คลินิก	34	76

ตารางที่ 1 (ต่อ)

รายการคำ	จำนวนครั้งที่เขียนผิด	คิดเป็นร้อยละ
นะกะ	33	73
พิศดาร,อุบาทว์	32	71
ไต้ฝุ่น,อนุญาต,อิริยาบถ	31	69
ผูกพัน	30	67
ตระเวน,มนุษย์สัมพันธ์,ลิฟต์,ศิระะ	29	64
โน้ต,ปรากฏ	28	62
ทแยงมุม	27	60
บอระเพ็ด	26	58
ปฏิสันถาร,พุทธรักษา,ลำไย,สมเพช	25	56
พรรณนา,เลือกสรร,สันนิษฐาน,สัมมนา	23	51
คอลัมน์	22	49
ลับปะรด	21	47
ญาติ,ทศกัณฐ์	20	44
ออฟฟิศ	19	42
นขลิขิต	18	40
รักษาการ	16	36
ศรัทธา	15	33
ทฤษฎี,อักขระ	14	31
วิจารณ์	13	29
พรหมจรรย์	10	22
สัมภาษณ์	9	20
เกียรติ,พราหมณ์	8	18
มอเตอร์ไซค์,อธิษฐาน	3	7

จากตารางที่ 1 คือรายการคำที่คัดเลือกจากแบบทดสอบการเขียนตามคำบอกของกลุ่ม
 ประชากร 300 คน จำนวน 150 คำ ได้คำศัพท์ที่เขียนผิดมากที่สุดจำนวน 60 คำ โดยนำมาทดสอบ
 กับกลุ่มตัวอย่าง 45 คน คำที่เขียนผิดทุกคนคือคำว่าเขาวน

2. หลักการเขียนสะกดคำที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้น

ตารางที่ 2 แสดงหลักการจำการเขียนสะกดคำที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้น โดยเรียงลำดับคำศัพท์ตามพจนานุกรม ดังนี้

รายการคำ	หลักการจำ
1. เกียรติ	เกียรตินั้นคือศักดิ์ศรี จำไว้ให้ดีไม่มีการันต์
2. คลินิก	-คลินิกคำนี้ไซ้รี เขียนอย่างไร ให้ถูกต้อง พยางค์หน้าพินิจอง พยางค์สองสะกดให้ตรงตัว -คลินิกสระเสียงสั้น สะกดตรงตัว
3. คอแล้ม	-คอแลมนั้นเป็นช่อง หนูเดินย่อง การันต์วิ่งตาม -คอแลมคือเรื่องแนวเดียว นอหนูตัวเดียวแล้วเติมการันต์
4. โควตา	-โควตาทับศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ต้องเติมไม้โท -โควตาอ่านควบกล้ำ ไม่ต้องนำไม้โทมา
5. เซาว์	-เซาว์ นั้นคือ ไหวพริบ อย่าลืมหีบ นอหนู การันต์ -ซ้างเอาแว่นหนูมาใส่การันต์
6. ญัตติ	ญัตติ คือ หัวข้อ ต่อ เต่ำ ติดกันแล้วเติมสระอิ
7. ดอกไม้จันทน์	-ดอกไม้จันทน์ต้องจำหนูมาเผาศพ -ดอกไม้จันทน์นั้นว่ายาก มีรากฐานคล้ายวันจันทร์ เรือผันเป็นหนู การันต์
8. ตระเวน	-ตระเวนเขียนเหมือนตระหนัก พยางค์หลังย้ายนักสะกดตรงตัว -ณ เณรเข้าเวยไม่ได้ ดังนั้นตัวท้ายต้องใช้ นอหนู
9. ใต้ฝุ่น	-ต้นไม้อะไรใต้ฝุ่นก็ใช้แบบนี้ -ใต้ฝุ่นมาเมื่อไหร่ ต้องมลายเท่านั้น
10. ไตรยางค์	-ไตรนั้นแปลว่าสาม คอควายมีหางแล้วเติม การันต์ -ไตรยางค์นั้นมีสามเสียง ให้เราเรียง สูง กลาง ต่ำ คำหลัง สอ ศาลา การันต์ -ไตรนั้นแปลว่าสาม ส่วนข้างต้องมีการันต์ สอศาลาตัวนี้เท่านั้น ตัว การันต์ของไตรยางค์ -อักษรสูงกลางต่ำ ฝึกเน้นย้ำให้ขึ้นใจ สอศาลาเติมลงไป การันต์ใส่ปิด ท้ายพจน์

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการคำ	หลักการจำ
11. ถั่วพู	-ลิงไม่กินถั่วพู ดังนั้น ถั่วพู ไม่มี ลอดลิง -ถั่วพู ด้านข้างเป็นพู ก็เขียนว่า พู ตามตัวสะกด
12. ทแยงมุม	-ทแยงมุมช่องมันแคบ ไม่ต้องแนบสระอะ -ทหารคุมแนวต้องอยู่หน้า ขอยักษ์อย่าแย่งเข้ามา ให้มอม้าตามหลัง
13. ทฤษฎี	-ทหารมาหาญาติให้นำญาติมาให้ -ทฤษฎีแปลว่าหลักการ ขอยักษ์สำรวจอยู่ญาติกินญาติ
14. ทศกัณฐ์	-ทศกัณฐ์ ตามหลักเกณฑ์ ใช้ ณอ เณร เป็นตัวสะกด -ทศ แปลว่า สิบ กัณฐ์ แปลว่า คอ -ผู้มีฤทธิ์สิบด้าน มีรากฐานอันมั่นคง ปราบอสูรให้หมดลง ลงฐานไว้ตลอดกาล
15. เท้าความ	-เท้าคน นั้นเขียนอย่างไร เท้าความ ก็เขียนอย่างนั้น -เท้าความกล่าวกริ่นนำ ตัวรูปคำเหมือนเท้าคน -เท้า ไม่ใช่ จ้าว เป็นการกล่าว ความตามตัว
16. นขลิขิต	-นข คือเล็บ ลิขิต คือ เขียน - นขลิขิตเป็นคำสมาส เราอย่าพลาดต้องตัดสระอะ -เขียนยากสะกดง่าย พยางค์ท้าย ต่อ เต่าสะกด -นขลิขิตลดรูปอะ เป็นสระอ่านออกเสียง ถูกต้องตามรูปเคียง เขียนเรียบเรียงเป็นวงเล็บ
17. นะคะ	-จะนะ นั้นเขียนอย่างไร นะคะ ก็เขียนอย่างนั้น -นะคะใช้กันทุกวัน เขียนสั้น ๆ ไม่ต้องมีวรรณยุกต์
18. นัยน์ตา	-นัยน์ตา เขียนเหมือนนิสัย แต่อย่าลืมใส่ นอ หนู การันต์ -นัย เขียนเหมือน วย ไม่ต้องสงสัย นอ หนู การันต์ -นัยน์ตา คือ ดวงตา นอ หนูนั่นหนา ต้องเติมการันต์ -นัยน์ตาสื่อความใน ไม่้มลายไม่ใช่ ไม่หันอากาศจับจอง
19. โน้ต	-โน้ตอย่าเขียนให้ยาก วงกลมแล้วลากเป็นรูปไม้โท -สมุดโน้ตใช้ไม้ตรี แต่โน้ตเพลงใช้ไม้โท
20. บอระเพ็ด	บอระเพ็ดเขียนเหมือนเลขเจ็ด ไม่ใช่แหวนเพชร อันทรงคุณค่า

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการคำ	หลักการจำ
21. บิณฑบาต	ตักบาตร เราต้องรอพระ แต่บิณฑบาต พระไม่ต้อง รอ เรา
22. ปฏิสันถาร	-ปฏิสันถารคือการกล่าวนำ ฎอ ฎักเท่านั้นตามหลัง ปอปลา -อยากเขียนปฏิสันถาร แค่นี้ การ แล้วใส่วงกลม
23. ปรีศนี	-ปรีศนีใช้ควบล้ำเท้า ศอศาลาแน่นแน่นหน้าหน้าหนู -ยักษ์ไม่มีปรีศนี จำไว้ให้ดี ปรีศนี ไม่มี ยอยักษ์
24. ปรากฎ	-ปรากฎ คือ เห็นเด่นชัด เป็นเส้น 2 หัก ฎอฎัก นั้นไง - ปรากฎไม่เหมือนกฎหมาย ออกเสียงง่าย ๆ ปรา-กค-ต๕-กาน (จึงใช้ ฎอฎัก)
25. ผูกพัน	-ผูกพัน ไม่ใช่ สัมพันธ์ เขียนง่าย ๆ เพราะตรงมาตรา -แบงค์พัน พันไหน ผูกพัน พันนั้น
26. พรรณนา	-พรรณนา เขียนเหมือน ผิวพรรณ -พรรณนาใช้ รอหัน ฌอฌรตามทันพาไปที่นา
27. พรหมจรรย์	พรหมจรรย์เขียนเหมือนพระพรหม
28. พราหมณ์	-พราหมณ์คือศาสนา ควบล้ำนำหน้า ฌอฌรตามหลัง
29. พิศดาร	-พิสดารคือแปลกพิลึก พอพานนึกก็นำหน้าสอเสื่อ -พอพานเสื่อเดินข้าม เด็กวิ่งตาม พาลงเรือ
30. พุทธชาด	-พุทธชาด เป็นชื่อดอกไม้ ดังนั้นตัวท้ายต้องใช้ คอเด็ก -พุทธชาด คำนี้ไซ้ไร เขียนอย่างไรให้ถูกต้อง พยางค์หน้าพระพุทธรของ พยางค์สองสะกดให้ตรงตัว -พุทธชาด เขียนเหมือนพุทธศาสนา ที่ตามมาเขียนตรงตัว

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการคำ	หลักการจำ
31. เพชฌฆาต	-เพชฌฆาตนั้นคือนักฆ่า ขอช้างนำหน้า ฆอเฉอ ตามหลัง -เพชฌฆาต ไม่ใช่ เพชรา เพราะตามช้างมา คือ ฆอกะเฉอ -เพชฌฆาตประหารตามหน้าที่ ขอช้างวิ่งหนี มาหลบได้ ฆอกะเฉอ -เพชฌ มีคำ ใช้ ชอโร ส่วนเพชฌ นักฆ่า ใช้ ชอฆอ -เพชฌฆาต เขียนไม่ยาก ให้เปลี่ยนจาก รอ เรือ เป็น ฆอ เฉอ
32. ภาพยนตร์	-ภาพยนตร์ ไม่ใช่ รถยนต์ อย่าจำสับสน ใช้ การ์นต์ 2 ตัว
33. มนุษย์สัมพันธ์	-มนุษย์สัมพันธ์ ไม่น่า ทัดเทียม มาคั่นกลาง -เมื่อมนุษย์เกิดความสัมพันธ์ ตัวการ์นต์ จึงหายไป -มนุษย์สัมพันธ์ ไม่มีการันต์ ส่วนสัมพันธ์ นั้นต้องมี
34. มอเตอร์ไซค์	มอเตอร์ไซค์ ลักษณะนามคือคัน ดังนั้นจึงใช้ คอควายการ์นต์
35. มัคคุเทศก์	-มัคคุเทศก์ คือ ไกด์นำเที่ยว กอไก่ ตัวเดียวแล้วเติมการ์นต์ -มัคคุเทศก์ หมายถึง ไกด์ไม่ใช่พระที่จะต้องไปนั่งเทศน์ ดังนั้นต้องใช้ กอไก่ การ์นต์ -นอหนอยากเป็นไกด์ แต่กอไก่บอกว่าเดี่ยว กอไก่อยากพาเที่ยว เดี่ยว กอไก่ เป็นไกด์เอง
36. มัธยัสถ์	-มัธยัสถ์ คือ ประหยัด จับ ถอดยุ้ยใส่การ์นต์ -ถอดตามมอม้า ยักยักกับเสือไล่ตามมา ถอดยุ้ยใส่การ์นต์
37. รักษาการ	-รักษาการไม่ต้องมีเณร เพราะเณรรักษาการไม่ได้ -อาการเขียนอย่างไร รักษาการ ก็เขียนอย่างนั้น
38. รื่นรมย์	-รื่นรมย์บันเทิงดี ตัวหลังมี ขอยักษ์การ์นต์ -รื่นรมย์วิ่งหกล้ม ขอยักษ์ข่ม การ์นต์พุง
39. ฤทัย	-คำนี้เขียนไม่เหมือนใคร ลากยาวเข้าไว้แล้วไปพร้อมกัน -ฤทัยนี้มีขา สระอจึงหางยาว
40. ละเอียดลออ	-ละ เอีย คล ออ -สระอะแทรกหน้าไม่แทรกหลัง -ละเอียดเขียนตรงตัว ส่วนลออ แปลว่างาม ดังนั้น สระอะไม่แทรก กลางความงาม

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการคำ	หลักการจำ
41. ลำไย	ต้นไม้ใช้ไม้อะไร ลำไยก็ใช้อย่างนั้น
42. ลิฟต์	ต่อเต้าเดินซ้ำ ต้องพาขึ้นลิฟต์ ทอทหารบอกจิบ ๆ ลิฟต์ไม่ต้องเอามา
43. เลือกสรร	-เลือกสรร ใช้ รอหัน จำให้มันไม่มีการันต์
44. โลกาวัดน์	-โลกาวัดน์นั้นว่ายาก เพียงแต่หากจำอักษร มีดั่งว่า <u>ลึงกับภาพวาด</u> <u>ตามแนว</u> -โลก นั้นคือโลกา วัตน์ตามมาต่อเต้าสะกด
45. วิจารณ์	-วิจารณ์ เขียนคล้ายอาจารย์ แต่ตัวหลังเปลี่ยน ขออย่าให้เป็น ฌอเณร -วิจารณ์นั้นคือประเมิน เราอย่าเงินต้องรับฟัง คำนี้มีตัวหลัง จำเอาไว้ ฌอเณร การันต์
46. ศรัทธา	-ศรัทธาคือความเชื่อ มีรอเรือแทรกตรงกลาง -ศรัทธา ออกเสียงควบกล้า รอเรือลอยมาอยู่ข้างศาลา
47. ศิริษะ	-ศิริษะอย่าได้สระอิผิดที่ จำไว้ให้ดีสระอิอยู่บนศาลา -ศิริษะนั้นคือหัว อย่างามั่วสระอิอยู่บน ศาลาไม่ใช่ รอเรือ -ศิริษะ สระอิจับจองบนศาลา
48. สมเพช	สมเพช ไม่ใช่ เพชขาย
49. สันนิษฐาน	-สันนิษฐานคือการคาดเดา ษอญ่ยั้งเหงา อยู่ข้าง รู้อูฐาน -หลักฐาน ใช้ฐานอะไร สันนิษฐาน ก็ใช้ฐานนั้น
50. สับปะรด	สับปะรด สะกดง่าย ตรงมาตรา

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการคำศัพท์	หลักการจำ
51. สัมภาษณ์	สัมภาษณ์ญาติก่อน ส่วนแผนร่ายต้องรอคิว
52. สัมมนา	สัมมนาให้ตรงเวลา อย่ารอช้าควมมาสองตัว
53. เหงื่อโซม	-เหงื่อโซม นึกถึง โครโมโซม -เหงื่อโซมเปียกทั่วกาย ควบกล้ำหาย สะกดตรงตัว
54. อธิษฐาน	ญาติตั้งจิตอธิษฐาน อยู่บนฐฐาน
55. อนุญาต	-อนุญาต ไม่ใช่ ญาติโกโหติกา -อนุญาต ไม่ใช่ บุคคล อย่าสับสนเดิมพันอิ -ไม่ใช่ ญาติกัน อย่ามาตีเตียน
56. ออฟฟิศ	ออฟฟิศคือที่ทำงาน มีฟอฟีนสองซึ่งามอยู่ข้างศาลา
57. อักษร	-อักษรนั้นคืออักษร ออกเสียงงามอน สะกดตรงตัว
58. อานิสงส์	-อานิสงส์คือผลแห่งกรรม อย่าลืมใช้ซ้ำ สอ เสือ การ์นต์ -อานิสงส์ไม่มีระฆัง สะกดดังคำบาลี ผลบุญคุณความดี สอเสือนี่ใส่ การ์นต์ -อานิสงส์ ไม่ใช่ พระสงฆ์ ดังนั้นต้องใช้ สอเสือนี่ ใส่ การ์นต์ -สงส์ ใช้ สอไหน เอาสอนนั้นมาเติมการ์นต์
59. อธิบาย	อธิบาย ไม่ใช่ บทกลอน นึกถึงบทคำสอนของพระดาบ
60. อุบาทว์	-อุบาทว์ ไม่เป็นมงคล ต้องนิมนต์ พระ ว.วชิร มาจัดการ (ใช้ วอแหวนการ์นต์) -อุบาทว์เขียนเหมือนเหริยญบาท ตามด้วยทัณฑฆาตอยู่บน วอแหวน

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าการสร้างหลักการจำของตนเองของคำศัพท์แต่ละคำนั้น มีความแตกต่างทั้งหลักการที่สร้างขึ้นและวิธีการที่นำมาใช้

3. รูปแบบและวิธีการสร้างหลักการจำที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้น

การสร้างหลักการจำที่สะกิดได้จากตารางที่ 2 และวิธีการที่กลุ่มตัวอย่างนำมาใช้มีทั้งการสร้างเสียงสัมผัสและการสร้างประโยค เพื่อให้จดจำคำศัพท์ที่เขียนผิดได้ง่ายขึ้น ผู้วิจัยนำมาจัดหมวดหมู่ได้ ดังนี้

1. สร้างหลักการจำโดยสังเกตจากความหมายของคำเป็นหลัก
2. สร้างหลักการจำโดยสังเกตลักษณะเด่นของรูปคำ เช่น รูปร่างลักษณะ สภาพ

วิธีการใช้ และประโยชน์ใช้สอย

3. สร้างหลักการจำโดยใช้คำที่เขียนเหมือนกันมาเทียบเคียง
4. สร้างหลักการจำโดยใช้คำที่เขียนคล้ายกันมาเทียบเคียง
5. สร้างหลักการจำโดยใช้วลีหรือตัวอักษรของคำ
6. สร้างหลักการจำโดยศึกษาหลักเกณฑ์การเขียนสะกิดคำ ดังนี้

6.1 หลักการใส่และไม่ใช่เครื่องหมายทัณฑฆาต

6.2 หลักการใช้สระและตัวสะกด

6.3 หลักการเขียนคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ

6.4 หลักการใส่คำควบกล้ำ

6.5 หลักการใส่ ร หัน

7. การฝึกเขียนคำซ้ำหลาย ๆ รอบ เพื่อให้สมองได้เกิดการจดจำ

8. การนำคำที่เขียนผิดมาเทียบกับคำที่เขียนถูก โดยนำปากกาไฮไลต์ มาขีดความแตกต่างของคำที่เขียนถูกและเขียนผิด เช่น คำที่เขียนถูก โควดา - โควด้า , ปรากฎ - ปรากฏ , เพชณฆาต - เพชรฆาต

9. ศึกษาแนวทางการสร้างความจำจากสื่อต่าง ๆ เช่น อินเทอร์เน็ต และใช้ประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน

จากวิธีการข้างต้นทั้ง 9 รูปแบบที่กลุ่มตัวอย่างนำมาใช้ในการสร้างหลักการจำมีลักษณะแตกต่างกัน แต่ส่วนใหญ่จะใช้การสร้างเสียงสัมผัส เพื่อง่ายต่อการจดจำ นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างใช้การผูกประโยคโดยการสังเกตลักษณะของคำอีกด้วย

4. รูปแบบหลักการจำพร้อมตัวอย่างประกอบ

จากการสร้างหลักการจำข้างต้น ผู้วิจัยได้นำหลักการจำมาจัดประเภทตามหัวข้อพร้อมยกตัวอย่างประกอบ ดังนี้

1. การสร้างหลักการจำโดยสังเกตความหมายของคำเป็นหลัก ได้แก่

- เกียรตินั้นคือศักดิ์ศรี จำไว้ให้ดีไม่มีการันต์
- คอลัมน์นั้นเป็นช่อง หนูเดินช่อง การันต์วิ่งตาม
- เขาวน นั้นคือ ไหวพริบ อย่าลืมหีบ นอหนู การันต์
- ยุติคือ หัวข้อ ต่อ เต่า ติดกันแล้วเติมสระอิ
- ไตรนั้นแปลว่าสาม คอควายมีหางแล้วเติม การันต์
- ทฤษฎีแปลว่าหลักการ ขอบุญสำราญอยู่ฎีกินฎิ
- ทศแปลว่าสิบ กัณฐ์ แปลว่า คอ
- เท้าความกล่าวกรีนนำ ตัวรูปคำเหมือนเท้าคน
- นข คือเล็บ ลิจิต คือ เขียน
- นัยน์ตา คือ ดวงตา นอ หนูนั่นหนา ต้องเติมการันต์
- ปฏิสนธการคือการกล่าวนำ ฎอ ฎักเท่านั้นตามหลัง ปอปปลา
- ปรากฏ คือ เห็นเด่นชัด เป็นเส้น 2 หัก ฎอฎัก นั่นไง
- พราหมณ์คือศาสนา ควบกล้ำนำหน้า ฌอฌตรตามหลัง
- พิสดารคือแปลกพิลึก พอพานนึกคิกนำหน้าสอเสื่อ
- พุทฺธชาด เป็นชื่อดอกไม้ ดังนั้นตัวท้ายต้องใช้ ดอเด็ก
- เพชฌฆาตนั้นคือนักฆ่า ขอ ช้างนำหน้า ฌอ ฌอ ตามหลัง
- มัลลเทศก์ คือ ไกด์นำเที่ยว กอไก่ ตัวเดียวแล้วเติมการันต์
- มัธยัสถ์ คือ ประหยัด จับ ถอดยุ้ยใส่การันต์
- ละเอียดยื่นตรงตัว ส่วน ลออแปลว่างาม ดังนั้นสระอะไม่แทรกกลางความงาม
- โลก นั้นคือ โลกา ภิวัตน์ ตามมา ต่อเต่าสะกด
- วิจารณ์นั้นคือประเมิน เรื่อยาเงินต้องรับฟัง คำนี้มีตัวหลังจำเอาไว้ฌอฌตรการันต์
- ศรัทธาคือความเชื่อ มีรอเรือแทรกตรงกลาง
- ศิระนั้นคือหัว อย่างามั่วสระอิอยู่บน สอ ศาลาไม่ใช่ รอ เรือ
- สันนิษฐานคือการคาดเดา ขอ ฤๅษี นั่งเหงา อยู่ข้าง รุอ รุาน
- เหงื่อโซมเปียกทั่วกาย ควบกล้ำหาย สะกดตรงตัว

- ออฟฟิศคือที่ทำงาน มีฟอฟีนสองซึ่งามอยู่ข้างศาลา
- อักขระนั้นคืออักษร ออกเสียงงามงอน สะกดตรงตัว
- อานิสต์คือผลแห่งกรรม อย่าลืมใช้ซ้ำ สอ เสือ การ์นต์
- อุบาทว์ ไม่เป็นมงคล ต้องนิมนต์ พระ ว.วชิร มาจัดการ(ใช้ วอแหวนการ์นต์)

2. การสร้างหลักการจำโดยการสังเกตลักษณะเด่นของรูปคำ เช่น รูปร่างลักษณะ สภาพ

วิธีการใช้ และประโยชน์ใช้สอย ได้แก่

- ดอกไม้งานต้องจำทนมหาศพ
- ถั่วพู ด้านข้างเป็นพู ก็เขียนว่า พู ตามตัวสะกด
- ผู้มีฤทธิ์สืบด้าน มีรากฐานอันมั่นคง ปราบอสูร ให้หมดลง คงฐานไว้ตลอดกาล
- คนจิ้มเตอร์ไช้ ดังนั้นตัวสุดท้ายจึงใช้ คอควายการ์นต์
- ญานีนมีขา สระอาจึงหางยาว
- ณ เณรเข้าเวย ไม่ได้ ดังนั้นตัวท้ายต้องใช้ โหน
- ได้ฝุ่นมาเมื่อไหร่ ต้องมลายเท่านั้น (ใช้ไม้มลาย)
- ลิงไม่กินถั่วพู ดังนั้น ถั่วพู ไม่มี ลอดึง
- ทแยงมุมช่องมันแคบ ไม่ต้องแนบสระอะ
- ทหารคุมแนวต้องอยู่หน้า ขอยกข้อย่าแซงเข้ามา ให้มอม้าตามหลัง
- นะกะใช้กันทุกวัน เขียนสั้น ๆ ไม่ต้องมีวรรณยุกต์
- โน้ตอย่าเขียนให้ยาก วงกลมแล้วลากเป็นรูปไม้โท
- อยากเขียนปฏิสันถาร แคเติม การแล้วใส่วงกลม
- ยักษ์ไม่มีปราณี จำไว้ให้ดี ปรศน์ ไม่มี ขอยักษ์
- เพศฆาตประหารตามหน้าที่ ขอช้างวิ่งหนี มาหลบได้ ฆอ กะเณอ
- รักษาการไม่ต้องมีเณร เพราะเณรรักษาการไม่ได้
- ละ เอีย คล ออ (ละเอียคลออ)
- สระอะแทรกหน้าไม่แทรกหลัง (ละเอียคลออ)

3. การใช้คำที่เขียนเหมือนกันมาเทียบเคียง ได้แก่

- ตระเวน เขียนเหมือน ตระหนัก พยางค์หลังยันกสะกดตรงตัว
- เท่าคน นั้นเขียนอย่างไร เท่าความ ก็เขียนอย่างนั้น
- พรรณนา เขียนเหมือน ผิวพรรณ
- แบงค์พัน พันไหน ผูกพัน พันนั้น

- พรหมจรรย์ เขียนเหมือน พระพรหม
- พุทธชาด เขียนเหมือน พุทธศาสนา ที่ตามมาเขียนตรงตัว
- มนุษย์สัมพันธ์ ไม่มีการันต์ ส่วน สัมพันธ์ นั้นต้องมี
- อาการ เขียนอย่างไร รักษาการ ก็เขียนอย่างนั้น
- หลักฐาน ใช้ฐานอะไร สันนิษฐาน ก็ใช้ฐานนั้น
- เหงือโฮม นึกถึง โครโมโซม
- อุบาทว์ เขียนเหมือน เหรียญบาท ตามด้วยทัณฑมาตอยู่บน วอแหวน

4. การใช้คำที่เขียนคล้ายกันมาเทียบเคียง ได้แก่

- คัน ไม่ใช่ ไ้อะไร ไ้ฝุ่นก็ใช้แบบนั้น
- จะนะ นั้นเขียนอย่างไร นะคะ ก็เขียนอย่างนั้น
- นัยน์ตา เขียนเหมือน นัย แต่อย่าลืมใส่ นอ หนู การันต์
- นัย เขียนเหมือน วัย ไม่ต้องสงสัย นอ หนู การันต์
- สมุดโน้ต ใช้ไม้ตรี แต่ โน้ตเพลง ใช้ไม้โท
- บอระเพ็ด เขียนเหมือน เลขเจ็ด ไม่ใช่แหวนเพชร อันทรงคุณค่า
- ดอกไม้จันทร์ นั้นว่ายาก มีรากฐานคล้ายวันจันทร์ เรือผันเป็นหนูการันต์
- คักบาตร เราต้องรอพระ แต่ บิณฑบาต พระไม่ต้อง รอ เรา
- ปรากฏ ไม่เหมือน กฎหมาย ให้จำเอาไว้ว่า ปรากฏ-ตะ-กาน ออกเสียง ตะ
- เพชร มีคำ ใช้ ชอโร ส่วน เพชร นึกมา ใช้ ชอ
- ภาพยนตร์ ไม่ใช่ รถยนต์ อย่าจำสับสน ใช้ การันต์ 2 ตัว
- มัจจุเทศก์ หมายถึง ไกด์ ไม่ใช่พระที่จะไปนั่งเทศน์ นาน ๆ
- วิจารณ์ เขียนคล้าย อาจารย์ แต่ตัวหลังเปลี่ยน ขอยกยให้เป็น ฌอฌ
- สมเพช ไม่ใช่ เพศชาย
- อนุญาต ไม่ใช่ ญาติโกโหติกา
- อานิสงส์ ไม่ใช่ พระสงฆ์ ดังนั้นต้องใช้ ส เสือ การันต์
- อริยาบถ ไม่ใช่ บทกลอน นึกถึงบทคำสอนของ พระคาบถ

5. สร้างวลีหรือประโยคจากตัวอักษรของคำ ได้แก่

- ข้างเอาแว่นหนูมาใส่การันต์ (เขาวน)
- ทหารมาหาญา ยี่นักกามาให้ (ทฤษฎี)
- ธงตาม มอ ม้า ยักกับเสือไล่ตามมา ถอ งูไม่รอซัรีบใส่การันต์ (มัธยม)
- พอพานเสือเดินข้าม เด็กวิ่งตาม พลงเรือ (พิสดาร)

- โลกาภิวัดนั้นว่ายาก เพียงแต่หากจำอักษร ลึงกับภาพวาดตามแนว
(โลกาภิวัด)

6. สร้างโดยศึกษาหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำ ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

6.1 การใส่ และไม่ให้ เครื่องหมายทัณฑฆาต

- เกียรตินั้นคือศักดิ์ศรี จำไว้ให้ดีไม่มีการันต์
- คอลัมน์นั้นเป็นช่อง หนูเดินย่อง การันต์วิ่งตาม
- คอลัมน์คือเรื่องแนวเดียว นอหนูตัวเดียวแล้วเติมการันต์
- เซาว์ นั้นคือ ไหวพริบ อย่าลืมหีบ นอหนู การันต์
- ไตรนั้นแปลว่าสาม คอควายมีหางแล้วเติม การันต์
- ไตรยางค์นั้นมีสามเสียง ให้เราเรียง สูง กลาง ต่ำ คำหลัง สอสาลา การันต์
- ไตรนั้นแปลว่าสาม ส่วนยางต้องมีการันต์ สอสาลาตัวนี้เท่านั้น
ตัวการันต์ของไตรยางค์
- อักษรสูงกลางต่ำ ฝึกเน้นย้ำให้ขึ้นใจ สอสาลาเติมลงไป การันต์ใส่ปิด
ท้ายพลัน
- นัยน์ตา คือ ดวงตา นอ หนูนั่นหนา ต้องเติมการันต์
- ยักษ์ไม่มีปราณี จำไว้ให้ดี ปรศนี ไม่มี ขอยักษ์การันต์
- มนุษยสัมพันธ์ ไม่น่า ทัณฑฆาต มาคั่นกลาง
- รื่นรมย์บันเทิงดี ตัวหลังมี ขอยักษ์ การันต์
- รื่นรมย์วังหล้อม ขอยักษ์ข่ม การันต์พุง
- อานิสงส์ ไม่ใช่ พระสงฆ์ ดังนั้นต้องใช้ สอ เสือ การันต์
- สงส์ ใช้ สอ ไหน เอา สอ นั้นมาเติมการันต์
- อานิสงส์ไม่มีระฆัง สะกดดังคำบาลี ผลบุญคุณความดี สอเสื้อมีใส่
การันต์

6.2 การใช้สระและตัวสะกด

- คลินิกคำนี้ไซ้รู้ เขียนอย่างไร ให้ถูกต้อง พยางค์หน้าพินิจอง พยางค์
สองสะกดให้ตรงตัว
- คลินิกสระเสียงสั้น สะกดตรงตัว
- ทศกัณฐ์ ตามหลักเกณฑ์ ใช้ ฌอเณร เป็นตัวสะกด
- เขียนยากสะกดง่าย พยางค์ท้าย ต่อเต้าสะกด

- นขลิขิตรูปอะ เป็นสระอ่านออกเสียง ถูกต้องตามรูปเคียง เขียนเรียบเรียงเป็นวงเล็บ
- พุทธชาด คำนี้ไซ้รู้ เขียนอย่างไรให้ถูกต้อง พยางค์หน้าพระพุทธจง พยางค์สองสะกดให้ตรงตัว
- ละเอียดเขียนตรงตัว ส่วน ลออ แปลว่า งาม ดังนั้น สระอะไม่แทรกกลาง ความงาม
- สับปะรด สะกดง่าย ตรงมาตรา
- อนุญาต ไม่ใช่ บุคคล อย่าสับสนเดิมพินอิ

6.3 หลักการเขียนคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ

6.3.1 ภาษาอังกฤษ - โควตาทับศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ต้องเติมไม้โท

6.3.2 ภาษาบาลีสันสกฤต - นขลิขิตเป็นคำสมาส เราอย่าพลาดตัดสระอะ

6.4 หลักการใช้คำควบกล้ำ

- โควตาอ่านควบกล้ำ ไม่ต้องนำไม้โทมา
- ปรีศน์ใช้ควบกล้ำแท้ สอศาลาแน่นแน่นำหน้าหนู
- ศรัทธา ออกเสียงควบกล้ำ รือเรื้อลอมอยู่ข้างศาลา

6.5 หลักการใช้ ร หัน

- เลือกสรร ใช้ ร หัน จำให้มันไม่มีกัณฑ์
- พรณนาใช้ ร หัน ฌอเณรตามทันพาไปที่นา

เมื่อนำหลักการจำที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้นมาจัดประเภทและยกตัวอย่าง จะเห็นได้ว่าวิธีการที่กลุ่มตัวอย่างนำมาใช้มากที่สุด คือ การสังเกตความหมายของคำศัพท์เป็นหลัก เพราะการเข้าใจความหมายของคำศัพท์จะเป็นพื้นฐานของการเขียนสะกดคำ เพราะคำศัพท์บางคำเขียนเหมือนกัน ออกเสียงเหมือนกัน แต่ความหมายต่างกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการใช้ความหมายมาสร้างเป็นหลักการจำเป็นวิธีการที่ใช้มากที่สุด

5. การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนสะกดคำก่อนและหลังการสร้างหลัก
การจำของตนเอง

ตารางที่ 3 คะแนนการเขียนสะกดคำก่อนและหลังที่ใช้หลักการจำของตนเอง

คนที่	ก่อนเรียน 60 คะแนน (Pretest)	หลังเรียน 60 คะแนน (Posttest)	คนที่	ก่อนเรียน 60 คะแนน (Pretest)	หลังเรียน 60 คะแนน (Posttest)
1	26.00	59.00	24	15.00	53.00
2	18.00	41.00	25	24.00	60.00
3	21.00	58.00	26	28.00	59.00
4	15.00	47.00	27	24.00	50.00
5	28.00	58.00	28	19.00	59.00
6	23.00	50.00	29	23.00	55.00
7	26.00	60.00	30	18.00	56.00
8	18.00	53.00	31	27.00	57.00
9	12.00	53.00	32	24.00	58.00
10	28.00	54.00	33	28.00	58.00
11	27.00	59.00	34	28.00	55.00
12	25.00	59.00	35	24.00	57.00
13	29.00	57.00	36	28.00	59.00
14	29.00	59.00	37	23.00	52.00
15	30.00	60.00	38	28.00	60.00
16	29.00	52.00	39	22.00	57.00
17	11.00	59.00	40	28.00	60.00
18	21.00	54.00	41	30.00	60.00
19	29.00	53.00	42	25.00	53.00
20	16.00	45.00	43	29.00	58.00
21	26.00	59.00	44	26.00	53.00
22	17.00	58.00	45	22.00	53.00
23	29.00	53.00			

จากตารางที่ 3 จะเห็นว่าคะแนนของการเขียนสะกดคำของกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้
หลักการจำของตนเองมีคะแนนเพิ่มขึ้นทุกคน

ตารางที่ 4 ผลการทดสอบคะแนนก่อนเรียนและคะแนนหลังเรียน โดยการทดสอบรายคู่

คะแนน (60 คะแนน)	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	t	p-value (2-tailed Prob)
ก่อนเรียน	45	23.91	5.08	-31.69**	0.000
หลังเรียน	45	55.60	4.29		

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4 ผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการทดสอบรายคู่ พบว่า
คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมีค่าแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยที่คะแนนหลัง
เรียน (55.60 ± 4.29) มีค่าสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน (23.91 ± 5.08)

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีวิธีการสร้างหลักการจำในรูปแบบที่
หลากหลาย ส่วนใหญ่ใช้เสียงสัมผัสเป็นตัวช่วยในการจดจำคำ และเมื่อเปรียบเทียบผลทดสอบ
ก่อนการสร้างการจำและหลักการจำหลักการจำ จะเห็นได้ว่าคะแนนของทุกคนสูงสุด

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารโดยสร้างหลักการจำของตนเอง ผู้วิจัยสรุปผล ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อให้นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสร้างหลักการเขียนสะกดคำของตนเอง
2. เพื่อให้นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเกิดการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่ถูกต้อง

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (01 011 001) ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2557 และเรียนกับผู้วิจัย โดยได้คะแนนต่ำ จำนวน 45 คน ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.1 แบบทดสอบการเขียนตามคำบอก จำนวน 150 คำ
 - 2.2 แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ แบบเติมคำและเลือกตอบ จำนวน 60 คำ
 - 2.3 แบบฝึกการเขียนสะกดคำ แบบเติมคำและเลือกตอบ จำนวน 60 คำ
3. ดำเนินการตามลำดับขั้น ดังนี้
 - 3.1 ทดสอบการเขียนสะกดคำจำนวน 150 คำ กับกลุ่มตัวอย่างในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2557
 - 3.2 นำคำที่เขียนผิดมากที่สุดลำดับที่ 1-60 มาสร้างเป็นแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557
 - 3.3 คัดเลือกนักศึกษา 45 คน มาทำแบบทดสอบและสร้างหลักการจำที่ตนเองคิด
 - 3.4 สรุปรูปแบบหลักการจำที่กลุ่มตัวอย่างสร้างขึ้น
 - 3.5 เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสร้างหลักการจำ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัย เรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาไทย เพื่อการสื่อสารโดยสร้างหลักการจำของตนเอง สรุปได้เป็น 2 ประเด็นคือ หลักการจำที่นักศึกษาสร้างขึ้นและคะแนนการเขียนสะกดคำก่อนและหลังการสร้างหลักการจำ ดังนี้

ประเด็นที่ 1 นักศึกษาสร้างหลักการจำโดยใช้รูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

1. สร้างหลักการจำโดยสังเกตจากความหมายของคำเป็นหลัก
2. สร้างหลักการจำโดยสังเกตลักษณะเด่นของรูปคำ เช่น รูปร่างลักษณะ สภาพ

วิธีการใช้ และประโยชน์ใช้สอย

3. สร้างหลักการจำโดยใช้คำที่เขียนเหมือนกันมาเทียบเคียง
4. สร้างหลักการจำโดยใช้คำที่เขียนคล้ายกันมาเทียบเคียง
5. สร้างหลักการจำโดยใช้วลีหรือตัวอักษรของคำ
6. สร้างหลักการจำโดยศึกษาหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำ ดังนี้

6.1 หลักการใส่และไม่ใส่เครื่องหมายทัณฑฆาต

6.2 หลักการใช้สระและตัวสะกด

6.3 หลักการเขียนคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ

6.4 หลักการใช้อักษรควบกล้ำ

6.5 หลักการใช้อักษร หัน

7. การฝึกเขียนคำซ้ำหลาย ๆ รอบ เพื่อให้สามารถจำได้เกิดการจดจำ และสังเกตตัวอักษรสระ หรือวรรณยุกต์ ที่แตกต่างกัน

8. การนำคำที่เขียนผิดมาเทียบกับคำที่เขียนถูก โดยนำปากกาไฮไลต์ มาขีดความแตกต่างของคำที่เขียนถูกและเขียนผิด เช่น คำที่เขียนถูก โควด~~า~~ - โควด~~้า~~ , ปรากฏ - ปรากฏ , เพชร~~ณ~~มาต - เพชร~~ร~~มาต

9. ศึกษาแนวทางการสร้างความจำจากสื่อต่าง ๆ เช่น อินเทอร์เน็ต และใช้ประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน

ประเด็นที่ 2 นักศึกษาที่สร้างหลักการเขียนสะกดคำของตนเองมีคะแนนเพิ่มขึ้นกว่าการเขียนที่ไม่มีการสร้างหลักการจำ โดยมีคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมีค่าแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยที่คะแนนหลังเรียน (55.60 ± 4.29) มีค่าสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน (23.91 ± 5.08) แสดงให้เห็นว่ามีการพัฒนาที่ดีขึ้น

อภิปรายผล

การให้นักศึกษาสร้างหลักการจำคำที่สะกดผิด โดยการใช้เทคนิคหรือวิธีการของตนเอง โดยผู้สอนให้ทฤษฎีต่าง ๆ เช่น ทฤษฎีด้านหลักภาษา หลักการเขียนสะกด หรือเทคนิคการช่วยจำในรูปแบบต่าง ๆ ทำให้ผลการทดสอบของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 45 คน มีผลคะแนนการเขียนสะกดสูงขึ้น มีค่าแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 อาจเป็นเพราะการมีแนวทางการสร้างหลักการจำ การเข้าใจหลักการเขียนสะกดในภาษาไทยมากขึ้น การรู้จักสร้างเสียงสัมผัส การสังเกตจุดเด่นของคำ หรือการทราบความหมายของคำ ก็สามารถช่วยให้การเขียนสะกดคำมีโอกาสถูกต้องมากขึ้น

จากวิธีการที่ผู้สอนนำมาใช้ทำให้นักศึกษาเกิดความคิด ทำให้นักศึกษามีโอกาสพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำจากพื้นฐานความเข้าใจที่แท้จริง และได้นำไปปรับปรุงเพื่อใช้เป็นหลักในการสร้างความจำในรายวิชาอื่น ๆ ได้ จากผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำหลังการสร้างหลักการจำ นักศึกษามีคะแนนสูงขึ้น ซึ่งจากงานวิจัยโรจนา แสงรุ่งระวี (2531 : 50 – 51) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำด้วยการใช้ที่ศึกษามา ผู้วิจัยยังไม่พบงานวิจัยที่แก้ปัญหาการเขียนสะกดคำโดยการสร้างหลักการจำของตนเอง แต่จะพบว่ามีปัญหาการเขียนสะกดคำโดยการใช้แบบฝึกเป็นตัวช่วย ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ค่าแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ในงานเขียนของผู้วิจัยมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของโรจนา แสงรุ่งระวี (2531) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ของคะแนนในการเขียนสะกดคำ ระหว่างการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองแตกต่างกันในทางที่สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่าการใช้แบบฝึกนักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้น

การสร้างหลักการจำ นักศึกษาที่มีความจำเป็นจะต้องเข้าใจหลักการเขียนสะกดคำ ไม่ว่าจะเป็นการเขียนคำที่ใช้การันต์ การประวิสรรชนีย์ การใช้ตัวสะกด การรู้ความหมายของคำ การรู้จักใช้แนวเทียบจากคำที่เขียนคล้ายกันหรือเหมือนกัน ดังสอดคล้องกับที่สุรวัช ศรีวัช (2533) และกาญจนา นาคสกุล และคนอื่น ๆ (2545) แสดงความเห็นว่าเป็นพื้นฐานของการเขียนสะกดคำ นักศึกษาจะต้องเข้าใจพื้นฐานการเขียนสะกดคำในเรื่องหลักภาษา และการเข้าใจความหมายหรือที่มาของคำ ๆ นั้นเสียก่อน แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือเทคนิคที่นักศึกษานำมาใช้ในครั้งนี้คือ การสร้างเสียงสัมผัสของรูปคำ วลี หรือประโยคที่ตนเขียนผิด ซึ่งสอดคล้องกับที่เยสท์ ลูเรียฮันท์ และเลฟ (Yates, 1966 Luria, 1968 Hunt and Love, 1972) พบว่า การสอนเทคนิคในการช่วยความจำให้แก่เด็กเรียน เพื่อเด็กเรียนจะได้เก็บสิ่งที่เรียนรู้ไว้ในความทรงจำได้นาน ๆ คือการสร้างเสียงสัมผัส เพราะเป็นวิธีที่ใช้ได้ผลดีมาก เพราะสิ่งที่จดจำจะอยู่ในความทรงจำเป็นเวลานาน

บทเรียนภาษาไทยมีผู้คิดแต่งกลอนที่มีสัมผัสและมีความหมายเพื่อให้จำได้ง่าย เช่น การจำการันต์ การใช้ไม้้วนและคำที่ขึ้นต้นด้วย "บัน" เป็นต้น นอกเหนือจากการใช้เสียงสัมผัสแล้วการฝึกเขียนซ้ำหลาย ๆ รอบ ก็เป็นอีกทางหนึ่ง เฉลิมลาภ ทองอาจ แสดงความเห็นว่าการจำเป็นความสามารถที่สามารถลดระดับลงได้หากไม่มีการทบทวน ดังนั้น ครูจะต้องฝึกให้ผู้เรียนได้ทบทวนความทรงจำของตนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อป้องกันมิให้ลืมข้อมูลต่างๆ ได้ง่าย

จากการสังเกตพฤติกรรมกรรมการทำการทดสอบเพื่อเขียนสะกดคำของนักศึกษา ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จะกลัวกับการทำแบบทดสอบ เพราะกลัวว่าจะเขียนไม่ได้หรือเขียนผิด และเป็นเรื่องใกล้เคียงกับการมานั่งเขียนคำศัพท์ แต่เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบจริง ๆ นักศึกษาเกิดความสนุกสนานและคอยลุ้นคะแนนของตนเอง และยอมรับได้กับผลคะแนนที่ค่อนข้างต่ำ ทำให้นักศึกษารู้ประสิทธิภาพด้านการเขียนของตนเองว่าอยู่ในระดับใด เรื่องที่นักศึกษามองว่าง่าย เมื่อได้ทดลองทำ ก็ทำให้ทราบว่าไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด และพร้อมที่จะสร้างวิธีการจำคำของตนเองเพื่อไม่ให้เขียนคำผิดพลาดอีก ซึ่งวิธีการที่ผู้วิจัยได้ให้แนวทางทำให้นักศึกษามีความสนุกสนาน และมีความกระตือรือร้น พร้อมทั้งใส่ใจในการเขียนคำแต่ละคำมากขึ้น ที่สำคัญคือได้พื้นฐานในการสร้างการจำและการเขียนสะกดคำเพื่อใช้ในรายวิชาอื่น ๆ อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการทดลองให้นักศึกษาสร้างหลักการเขียนสะกดคำผิดของตนเอง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

- 1.1 ควรให้นักศึกษาลองใช้วิธีการสร้างหลักการจำวิธีอื่น ๆ ที่หลากหลาย
- 1.2 ควรให้นักศึกษาลองฝึกสร้างเทคนิคคำอื่น ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
- 1.3 ช่วงระยะแรกของการสร้างหลักการจำ ครูผู้สอนอาจให้นักศึกษานั่งทำเป็นกลุ่ม เพราะบางคนไม่สามารถสร้างหลักการจำคนเดียวได้ ในระยะแรก ๆ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัย

- 2.1 แบบฝึกการเขียนสะกดคำผิดเป็นรูปเล่มที่มีจำนวนคำสะกดผิดมากกว่านี้
- 2.2 ควรนำแนวทางการสร้างการจำของตนเองไปทดลองใช้กับการเรียนรายวิชาอื่น ๆ ที่ต้องใช้ความจำเข้ามาเกี่ยวข้อง

บรรณานุกรม

- กึ่งกาญจน์ ธีรสุรคนธ์. (2521). **ความสำคัญของภาษา**. สืบค้นเมื่อ 10 ธันวาคม 2557, จาก <https://sites.google.com/site/khruphaerwphaerw/article>
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). **เทคนิคในการช่วยจำ**. สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2557, จาก www.unigang.com/Article/3752
- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (2514). **แนวการสอนภาษาไทย คู่มือการสอนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : เอกสาร
นิเทศการศึกษา กรมการฝึกหัดครู.
- กฤษณา พัทธชาชนนท์ และบัลลังก์ โรหิตเสถียร. (2558). **ปลดนักเรียน อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้**. สืบค้นเมื่อ 10 มีนาคม 2558, จาก www.moe.go.th/new/detail.php?NewsID=40018&key=news_act
- จิตรา สมพล. (2547). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏ.
- จุไร วรศักดิ์โยธิน. (2520). **การสร้างคู่มือการสอนเขียนภาษาไทยในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เฉลิมลาภ ทองอาจ. (2554). **เรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้ยุทธศาสตร์การจำ**. สืบค้นเมื่อ 22 พฤศจิกายน 2557, จาก <https://www.gotoknow.org/posts/465298>
- นิภาพร ปวนสุรินทร์. (2542). **ความสามารถในการสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้เกม**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- ประเทิน มหาจันทร์. (2529). **หลักการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษา**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- พรสวรรค์ คำบุญ. (2534). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้แบบฝึก โรงเรียนร่อนคำ จังหวัดกาฬสินธุ์**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ยมโดย เฟื่องพงศา. (2537). **เอกสารประกอบการสอนวิชา ไทย 413:หลักภาษา**. ภาควิชาภาษาไทย และภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้.
- รองรัตน์ อิศรภักดี และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา. (2517). **วิชาภาษาไทย ตอน 1 วิธีสอนภาษาไทย**. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

- โรจนา แสงรุ่งระวี. (2531). ผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำด้วยการใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วรรณิ โสมประยูร. (2539). การพัฒนาทักษะการเขียนระดับประถมศึกษา 2 ในเอกสารการสอน
ชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย หน่วยที่ 9. นนทบุรี : สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์. (2518). การเขียนสะกดคำระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย.
- วิบูลย์ ศรีโสภณ. (2530). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีให้เทคนิคการจำและไม่ให้เทคนิคการจำ โรงเรียนวัด
สระแกรบ จังหวัดลพบุรี. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศิวพร พิลาดง. (2529). ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทย
และความสามารถในการใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพุทธศักราช 2525 ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดขอนแก่น ปี การศึกษา 2528. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สารสิน เล็กเจริญ. (2554). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับ
การสอนแบบปกติ. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาการสอนภาษาไทย. นครปฐม :
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สาธิติน ภูติภินิชฐ์. (2530). การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเขียนสะกดคำไทยของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน. (2557). ข้อมูลนักศึกษา. สงขลา : สำนักส่งเสริมวิชาการ
และงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา. สืบค้นเมื่อ 25 ตุลาคม
2557, จาก <http://advisor.rmutsv.ac.th/mainInstructor.php>
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2542). การเขียน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภาวณี ไชยชาญ. (2530). ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรในชีวิตประจำวันในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการ
ประถมศึกษา จังหวัดสระเกษ. ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. ชลบุรี :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน.

- Lowray, Eleanor Blodwyn lane. **“The Effects of Four Drill and Practics Times Unit on the Decoding Performances of Student With Specific Learning Disabilities.”** Dissertation Abstracts International 39, 2 (August 1978): 817-A.
- Mitchell, J. C. **“Effects of Dictionary Skill Lesson and Written Composition on Spelling Achievement in Grade 4, 5 and 6.”** Dissertation Abstracts International, no.4 (October 1980): 1392-A.
- Schwendinger, James Rea. **“A Study of Modality of Inferences and Their Relationship to Spelling Achievement of Sixth Grade Students.”** Resources in Education 12, 12 (December 1977): 5.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายการค่าใช้จ่ายเขียนตามคำบอก จำนวน 150 คำ

รายการคำที่ใช้เขียนตามคำบอก จำนวน 150 คำ

กฎเกณฑ์	กล้วยบัวขี	กะเทย	กาลเทศะ
เกษตร	เกียจคร้าน	เกียรติประวัติ	ขโมย
คลอเคลีย	คลินิก	คอลัมน์	คำนวณ
คำประพันธ์	เครื่องสำอาง	เครื่องหมายดอกจัน	โครงการ
โครงเรื่อง	โศกนาฏ	ฉันท	เขavnปัญหา
เซ็นชื่อ	ญาติ	ญาติ	ดอกไม้จันทน์
ต้นเฟิร์น	ตั้งครรภ์	ต่าง ๆ นานา	ไตรยางค์
ถนนลาดยาง	ถั่วพู	ทแยงมุม	ทฤษฎี
ทศกัณฐ์	ทะนุถนอม	ทะเลสาบ	ทารุณ
เท้าความ	นขลิขิต	นกะ	นักขัดถู
นัยน์ตา	น้ำมันก๊าด	โน้ตดนตรี	บรรพชา
บอระเพ็ด	บิณฑบาต	บุคลิกภาพ	ใบกระเพรา
ปฏิสันถาร	ปฐมนิเทศ	ประเณ	ปรีศณี
ปรากฏ	ผัดไทย	ผาสูก	ผูกพัน
ผู้เยาว์	ฝรั่งเศส	พรรณนา	พรหมจรรย์
พระพุทธศาสนา	พราหมณ์	พฤศจิกายน	พฤษภาคม
พะเนง	พายุไต้ฝุ่น	พิธีรีตอง	พิสดาร
พิศุจน์	พุทธชาด	เพชฌฆาต	เพชร
พันลุด	เฟซบุ๊ก	ภาพยนตร์	มนุษย์สัมพันธ์
มอเตอร์ไซค์	มัลลเทศก์	มัชยัสถ์	มาตรการ
มาตรฐาน	มุกตลก	ไมค์	ยากเข็ญ
เยื่อใย	ใยแมงมุม	รณรงค์	รถเมล์
รถยนต์	รสชาติ	ร้องไห้	ระบบนิเวศ
รักษาการ	ราศี	ร่นรมย์	ฤทธิ์
ละเอียดล่อ	ลาดตระเวน	ลำไย	ลิปสติก
ลิฟต์	เลือกสรร	เลือดกบปาก	โล่
โลกาภิวัตน์	วงศ์ตระกูล	วรรณยุกต์	วันโรค
วิจารณ์	วิศวกรรมศาสตร์	ศรัทธา	ศิระ

รายการคำที่ใช้เขียนตามคำบอก จำนวน 150 คำ

ศูนย์การค้า	เศรษฐกิจ	โศกเศร้า	สมเพช
สังเกต	สัญลักษณ์	สันนิษฐาน	สับประรด
สัมภาษณ์	สัมมนา	สาธารณชน	สิงโต
สูญหาย	เหงื่อโซม	เหม็นสาบ	เหล็กใน
อธิษฐาน	อนุญาต	อเนก	ออฟฟิศ
อักษรวิธี	อ้วน	อากาศ	อาเซียน
อานิสงส์	อิทธิพล	อินเทอร์เน็ต	อิริยาบถ
อิเล็กทรอนิกส์	อีเมล	อุบาทว์	อุโมงค์
โอวาท	ไอศกรีม		

.....

ภาคผนวก ข แบบทดสอบการเขียนตามคำบอก

คำที่	คำศัพท์	ตรวจคำตอบ		คำที่เขียนถูกต้อง
		☒	☒	
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				
17				
18				
19				
20				
21				
22				
23				
24				
25				
26				
27				
28				
29				
30				

คำที่	คำศัพท์	ตรวจคำตอบ		คำที่เขียนถูกต้อง
		☒	☒	
31				
32				
33				
34				
35				
36				
37				
38				
39				
40				
41				
42				
43				
44				
45				
46				
47				
48				
49				
50				
51				
52				
53				
54				
55				
56				
57				
58				
59				
60				

คำที่	คำศัพท์	ตรวจคำตอบ		คำที่เขียนถูกต้อง
		☒	☒	
61				
62				
63				
64				
65				
66				
67				
68				
69				
70				
71				
72				
73				
74				
75				
76				
77				
78				
79				
80				
81				
82				
83				
84				
85				
86				
87				
88				
89				
90				

คำที่	คำศัพท์	ตรวจคำตอบ		คำที่เขียนถูกต้อง
		☒	☒	
91				
92				
93				
94				
95				
96				
97				
98				
99				
100				
101				
102				
103				
104				
105				
106				
107				
108				
109				
110				
111				
112				
113				
114				
115				
116				
117				
118				
119				
120				

คำที่	คำศัพท์	ตรวจคำตอบ		คำที่เขียนถูกต้อง
		☒	☒	
121				
122				
123				
124				
125				
126				
127				
128				
129				
130				
131				
132				
133				
134				
135				
136				
137				
138				
139				
140				
141				
142				
143				
144				
145				
146				
147				
148				
149				
150				

ภาคผนวก ค แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ

แบบฝึกการเขียนสะกดคำ
แบบฝึกการเขียนสะกดคำ มีทั้งหมด 4 ตอน จำนวน 4 หน้า

ตอนที่ 1 คำสั่ง ให้นักศึกษาเขียนคำที่ถูกต้องจากคำอ่านต่อไปนี้

1. เพ็ด - ชะ - คาด	หมายถึง	เจ้าหน้าที่ประหารชีวิตนักโทษ	
2. ไน - ตา	หมายถึง	ดวงตา	
3. มัด - ทะ - ยัด	หมายถึง	ใช้จ่ายอย่างประหยัด	
4. เขา	หมายถึง	ปัญญาหรือความคิดฉับไว	
5. มัก - คุ - เทด	หมายถึง	ผู้นำทาง	
6. อา - นิ - สง	หมายถึง	ผลแห่งกุศลกรรม	
7. อัก - ชะ - หาระ	หมายถึง	ตัวหนังสือ	
8. ทริด - สะ - ดี	หมายถึง	หลักการทางวิชาการ	
9. โล - กา - พิ - วัด	หมายถึง	การแพร่กระจายไปทั่วโลก	
10. สี - สะ	หมายถึง	หัว (เป็นคำสุภาพที่ใช้กับคน)	
11. รื่น - รม	หมายถึง	สบายใจ,บันเทิง	
12. พัน - นะ - นา	หมายถึง	การกล่าวอย่างละเอียดให้ผู้ฟังนึกเห็นภาพ	
13. สัด - ทา	หมายถึง	ความเชื่อ , ความเลื่อมใส	
14. วิ - จาน	หมายถึง	ให้คำตัดสินสิ่งที่เป็นศิลปกรรมหรือวรรณกรรม	
15. ปรา - กด	หมายถึง	ลำแดงออกมาให้เห็น	

ตอนที่ 2 คำสั่ง ให้นักศึกษาขีดเส้นใต้คำที่เขียนถูกต้องเหมาะสมกับประโยคหรือข้อความ

1. การรู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา เป็นการสร้าง (มนุษย์สัมพันธ์ , มนุษย์สัมพันธ์) ที่ดีทางหนึ่ง
2. (โนต , โน้ต , โน๊ต) คือ สัญลักษณ์ที่ใช้บันทึกแทนเสียงดนตรี
3. เส้น (ทะแยงมุม , ทแยงมุม) ของรูปสามเหลี่ยมแต่ละเส้นเป็นฐานร่วมของรูปสามเหลี่ยมสองรูป
4. เครื่องหมาย (นขลิขิต , นัขลิขิต , นขลิจิต) คือเครื่องหมายวงเล็บ
5. (ฤาษี , ฤาษี , □ ษี , ฤาษี) คือนักบวชพวกหนึ่ง สละบ้านเรือนออกไปบำเพ็ญพรตแสวงหาความ

สงบ

6. วันนี้ท่านรองอธิการบดี (รักษาการ , รักษาการณ์) แทนท่านอธิการบดี
7. พระเอกชื่อดัง พอร์ช ศรีณย์ ประสบอุบัติเหตุ(มอเตอร์ไซค์,มอเตอร์ไซค์)คว้าได้รับบาดเจ็บสาหัส
8. (สับประรด, สับประรด , สับประรด) ช่วยในการย่อยอาหารและลดความเสี่ยงจากโรคมะเร็ง
9. เด็กสองคนนี้มีมีความ (ผูกพัน , ผูกพัน) กันมานาน
10. เขาเป็นคนเฮฮา พุดจามี (มุขตลก , มุขตลก)
11. กรมอุตุนิยมวิทยาเตือนชาวบ้านระวัง พายุ (ไต้ฝุ่น , ไต้ฝุ่น)
12. (ถั่วพู , ถั่วพู) เป็นพืชล้มลุก ดอกสีขาวอมม่วง
13. (ภาพยนตร์ , ภาพยนตร์) เรื่องสุริโยทัยเสนอเรื่องราวประวัติศาสตร์
14. (ลำไย , ลำไย) เป็นไม้ที่มีถิ่นกำเนิดในเขตร้อนและกึ่งร้อนของเอเชีย
15. นักศึกษาอย่าส่งเสียงดัง (นะคะ , นะคะ)

ตอนที่ 3 คำสั่งให้นักศึกษากากบาท (X) ทับตัวอักษรหน้าคำที่เขียนถูกต้อง

1. การทักทายปราศรัยแขกผู้มาหา

ก. ปฏิสันถาร

ข. ปฏิสรรถาร

ค. ปฏิสันฐาร

ง. ปฏิสันฐาน

2. ไม่เป็นมงคล

ก. อุบาทก์

ข. อุบาทว์

ค. อุบาทก์

ง. อุบาทศ์

3. ถี่ถ้วน รอบคอบ

ก. ละเอียดละออ

ข. ละเอียดละออ

ค. ละเอียดลลออ

ง. ละเอียดลลออ

4. แปลกพิลึก

ก. พิสดาร

ข. พิสดาล

ค. พิสดาร

ง. พิสดาล

5. อาการที่ร่างกายอยู่ในท่าใดท่าหนึ่ง

ก. อิริยาบท

ข. อิริยาบถ

ค. อิริยาบธ

ง. อิริยาบส

6. ผู้มีสืบทอด

ก. ทศกัณท์

ข. ทศกรรม

ค. ทศกัณฐ์

ง. ทศกัณษ์

7. ชื่อดอกไม้ชนิดหนึ่งมีสีขาว กลิ่นหอม

ก. พุทธชาด

ข. พุทธชาติ

ค. พุทธชาติ

ง. พุทธชาติ

8. เปียกทั่วตัว

ก. เหงื่อโทรม

ข. เหงื่อโทม

ค. เหงื่อโซม

ง. เหงื่อโซรม

9. เครื่องหมายคำถาม

ก. ประศนี

ข. ประศนีย์

ค. ประศนี

ง. ประศนีย์

10. พิจารณาเอาแต่สิ่งดี ๆ

ก. เลือกสัน

ข. เลือกสรรค์

ค. เลือกสรร

ง. เลือกสันต์

11. ยินยอม , ยอมให้ , ตกลง

ก. อนุญาต

ข. อนุญาติ

ค. อนุญาติ

ง. อนุญาต

12. สถานรักษาพยาบาล

ก. คลินิก

ข. คลินิก

ค. คลินิก

ง. คลินิก

13. ตั้งใจมุ่งผลอย่างใดอย่างหนึ่ง

ก. อธิษฐาน

ข. อธิษฐาน

ค. อธิษถาร

ง. อธิษถาร

14. ลงความเห็นเป็นการคาดคะเนไว้ก่อน

ก. สันนิฐาร

ข. สันนิสถาร

ค. สันนิษถาร

ง. สันนิษฐาน

15. ดอกไม้เผาศพ

ก. ดอกไม้จัน

ข. ดอกไม้จรรย์

ค. ดอกไม้จันท์

ง. ดอกไม้จันท์

ตอนที่ 4 คำสั่งให้นักศึกษากากบาท (X) ทับตัวอักษรหน้าคำที่เขียนถูกต้อง

1. สำนวนโบราณเปรียบเทียบความขมเหมือน

ก. บอระเพช

ข. บอระเพชร

ค. บอระเพ็ด

ง. บอระเพด

2. ทหารลาด.....เพื่อตรวจดูความเรียบร้อย

ก. ตะเวน

ข. ตระเวน

ค. ตะเวณ

ง. ตระเวร

3. นักศึกษาห้องนี้ส่วนใหญ่เป็นเด็ก.....

ก. โควตา

ข. ไควตา

ค. ไควต้า

ง. ไควด้าร์

4. หญิงชราคนนี้ดู.....เวทนายิ่งนัก

ก. สมเพท

ข. สมเพช

ค. สมเพส

ง. สมเพษ

5. พระสงฆ์ออก.....ตั้งแต่เช้าตรู่

ก. บิณฑบาต

ข. บิณฑบาตร

ค. บิณฑบาต

ง. บิณฑบาตร

6. นักศึกษาชอบใช้.....มากกว่าบันได

ก. ลิฟว์

ข. ลิฟต์

ค. ลิฟท์

ง. ลิฟฟ์

7. ก่อนสอนวรรณคดีประเภทต่าง ๆ อาจารย์ได้.....ถึงประวัติวรรณคดีไทยเสียก่อน

ก. ท้าวความ

ข. เท้าความ

ค. ถ้าวความ

ง. ถ้าวความ

8. การได้ว่าทีในปีนั้นเสนอ.....คนหน้าตาดีหางานง่ายกว่าคนมีความสามารถ

ก. ยัตติ

ข. ญัตติ

ค. ยัตติ

ง. ญัตติ

9. ผู้ที่ถือเพศ ไว้ผม นุ่งขาว ห่มขาว เรียกว่า.....

ก. พรหมณ์

ข. พรหมญ์

ค. พรหมณ์

ง. พรหมณ์

10. การ.....คือ การประชุมในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่กำหนดขึ้นมา

ก. สัมมนา

ข. สัมมนา

ค. สำนมนา

ง. สำนมนา

11. นักบวชถือว่าเป็นผู้มี.....

ก. พรหมจรรย์

ข. พรหมจรรย์

ค. พรหมจันทร

ง. พรหมจันทร

12. ข้อเขียนในหนังสือหรือนิตยสาร ซึ่งมักเป็นเรื่องแนวเดียวกันเราเรียกว่า.....

ก. คอลัม

ข. คอลัมภ์

ค. คอลัมน์

ง. คอลัมม์

13.คือ อักษรสูง กลาง และต่ำ

ก. ไตรยาง

ข. ไตรยางค์

ค. ไตรยางค์

ง. ไตรยางค์

14. พຼຸ່ງนี้เที่ยงตรง ผู้จัดการนัดทุกคนประชุมที่.....

ก. ออฟฟิซ

ข. ออฟฟิต

ค. ออฟฟิศ

ง. ออฟฟิศ

15. การ.....เป็นรูปแบบการพูดคุยของคนสองคนหรือมากกว่า

ก. สัมภาษณ์

ข. สัมภาษณ์

ค. สัมภาษณ์

ง. สัมภาษณ์

ภาคผนวก ง แบบฝึกการเขียนสะกดคำ

แบบฝึกการเขียนสะกดคำ

แบบฝึกการเขียนสะกดคำ มีทั้งหมด 4 ตอน จำนวน 4 หน้า

ตอนที่ 1 คำสั่งให้นักศึกษาเขียนคำที่ถูกต้องจากคำอ่านต่อไปนี้

1. มั ก - กุ - เทด	หมายถึง	ผู้นำทาง	
2. รื น - รม	หมายถึง	สบายใจ, บั่นเทิง	
3. ใน - ดา	หมายถึง	ดวงตา	
4. ปรา - กด	หมายถึง	ลำแดงออกมาให้เห็น	
5. เขา	หมายถึง	ปัญญาหรือความคิดนับไว	
6. อา - นิ - สง	หมายถึง	ผลแห่งกุศลกรรม	
7. เพ็ด - ชะ - คาด	หมายถึง	เจ้าหน้าที่ประหารชีวิตนักโทษ	
8. โล - กา - พิ - วัด	หมายถึง	การแพร่กระจายไปทั่วโลก	
9. สี - สะ	หมายถึง	ห้ว (เป็นคำสุภาพที่ใช้กับคน)	
10. วิ - จาน	หมายถึง	ให้คำตัดสินสิ่งที่เป็นศิลปกรรมหรือวรรณกรรม.....	
11. มัด - ทะ - ยัด	หมายถึง	ใช้จ่ายอย่างประหยัด	
12. อัก - ชะ - หระ	หมายถึง	ตัวหนังสือ	
13. ทริด - สะ - ดี	หมายถึง	หลักการทางวิชาการ	
14. พัน - นะ - นา	หมายถึง	การกล่าวอย่างละเอียดให้ผู้ฟังนึกเห็นภาพ	
15. สัด - ทา	หมายถึง	ความเชื่อ , ความเลื่อมใส	

ตอนที่ 2 คำสั่ง ให้นักศึกษาขีดเส้นใต้คำที่เขียนถูกต้องเหมาะสมกับประโยคหรือข้อความ

1. (ถาผี , ฤาผี , ภาผี , □ผี) คือ นักบวชพวกหนึ่งสละบ้านเรือนออกไปบำเพ็ญพรตแสวงหาความสงบ

2. (โนต , โน็ต , โนัต) คือ สัญลักษณ์ที่ใช้บันทึกแทนเสียงดนตรี

3. เส้น (ทะแยงมุม , ทแยงมุม) ของรูปสามเหลี่ยมแต่ละเส้นเป็นฐานร่วมของรูปสามเหลี่ยมสองรูป

4. การรู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา เป็นการสร้าง (มนุษย์สัมพันธ์ , มนุษยสัมพันธ์) ที่ดีทางหนึ่ง

5. กรมอุตุนิยมวิทยาเตือนชาวบ้านระวัง พายุ (ไต้ฝุ่น , ไต้ฝุ่น , ไต้ฝุ่น)

6. พระเอกชื่อดัง พอร์ช ศรีณย์ ประสบอุบัติเหตุ(มอเตอร์ไซค์,มอเตอร์ไซค์)คว่ำได้รับบาดเจ็บสาหัส

7. (สับประรด , สับประรด , สับประรด) ช่วยในการย่อยอาหารและลดความเสี่ยงจากโรคมะเร็ง

8. (ถั่วพู , ถั่วพู , ถั่วพู) เป็นพืชล้มลุก ดอกสีขาวอมม่วง

9. เด็กสองคนนี้มีใจความ (ผูกพัน , ผูกพัน , ผูกพัน) กันมานาน

10. นักศึกษาอย่าส่งเสียงดัง (นะกะ , นะกะ , นะกะ)

11. เขาเป็นคนเฮฮา พุดจามี (มุขตลก , มุขตลก)

12. เครื่องหมาย (นขลิขิต , นขลิขิต , นขลิขิต) คือเครื่องหมายวงเล็บ

13. (ภาพยนตร์ , ภาพยนตร์ , ภาพยนตร์) เรื่องสุริโยทัยเสนอเรื่องราวประวัติศาสตร์

14. (ลำไย , ลำไย) เป็นไม้ที่มีถิ่นกำเนิดในเขตร้อนและกึ่งร้อนของเอเชีย

15. วันนี้นำรองอธิการบดี (รักษาการ , รักษาการ , รักษาการ) แทนทำนองอธิการบดี

ตอนที่ 3 คำสั่ง ให้นักศึกษากากบาท (X) ทับตัวอักษรหน้าคำที่เขียนถูกต้อง

1. ถี่ถ้วน รอบคอบ

ก. ละเอียดลออ

ข. ละเอียดละออ

ค. ละเอียดละออ

ง. ละเอียดลออ

2. แปลกพิลึก

ก. พิสดาร

ข. พิสดาล

ค. พิสดาล

ง. พิสดาร

3. อาการที่ร่างกายอยู่ในท่าใดท่าหนึ่ง

ก. อิริยาบถ

ข. อิริยาบธ

ค. อิริยาบส

ง. อิริยาบถ

4. การหักทลายปราศรัยแจกผู้มาหา

ก. ปฏิสันถาร

ข. ปฏิสันฐาน

ค. ปฏิสันฐาน

ง. ปฏิสรรถาร

5. ผู้มีสืบทอ

ก. ทศกัณฐ์

ข. ทศกัณท์

ค. ทศกรรม

ง. ทศกัณษ์

6. ไม่เป็นมงคล

ก. อุบาทว์

ข. อุบาทส์

ค. อุบาทก์

ง. อุบาทว์

7. เปียกทั่วตัว

ก. เหงื่อโซม

ข. เหงื่อโทม

ค. เหงื่อโทรม

ง. เหงื่อโซรม

8. เครื่องหมายคำถาม

ก. ประศนีย์

ข. ประศนี

ค. ประศนี

ง. ประศนีย์

9. ชื่อดอกไม้ชนิดหนึ่งมีสีขาว กลิ่นหอม

ก. พุทธรชาติ

ข. พุทธรชาติ

ค. พุทธชาติ

ง. พุทธรชาติ

10. พิจารณาเอาแต่สิ่งดี ๆ

ก. เลือกสรร

ข. เลือกสรรค์

ค. เลือกสัน

ง. เลือกสันต์

11. ลงความเห็นเป็นการคาดคะเนไว้ก่อน

ก. สันนิฐาน

ข. สันนิศาร

ค. สันนิษฐาน

ง. สันนิษถาร

12. ดอกไม้เผาสพ

ก. ดอกไม้จรรย

ข. ดอกไม้จันทน์

ค. ดอกไม้จัน

ง. ดอกไม้จันท

13. ยินยอม , ยอมให้ , ตกลง

ก. อนุญาต

ข. อนุญาติ

ค. อนุญาติ

ง. อนุญาต

14. สถานรักษาพยาบาล

ก. คลินิก

ข. คลินิก

ค. คลินิก

ง. คลินิก

15. ตั้งใจมุ่งผลอย่างใดอย่างหนึ่ง

ก. อธิษฐาน

ข. อธิษฐาน

ค. อธิษฐาน

ง. อธิษฐาน

ตอนที่ 4 คำสั่งให้นักศึกษากากบาท (X) ทับตัวอักษรหน้าคำที่เขียนถูกต้อง

1. หญิงชราคนนี้ดู.....เวทนายิ่งนัก

ก. สมเพท

ข. สมเพช

ค. สมเพส

ง. สมเพช

2. พระสงฆ์ออก.....ตั้งแต่เช้าตรู่

ก. บิณฑบาต

ข. บิณฑบาตร

ค. บิณฑบาต

ง. บิณฑบาตร

3. นักศึกษาชอบใช้.....มากกว่าบันได

ก. ลิฟต์

ข. ลิฟท์

ค. ลิฟต์

ง. ลิฟท์

4. ทหารลาด.....เพื่อตรวจสอบความเรียบร้อย

ก. ตะเวน

ข. ตะเวน

ค. ตะเวน

ง. ตะเวน

5. นักศึกษาห้องนี้ส่วนใหญ่เป็นเด็ก.....

ก. โฉวตา

ข. โฉวตา

ค. โฉวตา

ง. โฉวตา

6. ก่อนสอนวรรณคดีประเภทต่าง ๆ อาจารย์ได้.....ถึงประวัติวรรณคดีไทยเสียก่อน

ก. ท้าความ

ข. ท้าความ

ค. ท้าความ

ง. ท้าความ

7. สำนวนโบราณเปรียบความขมเหมือน

ก. บอระเพช

ข. บอระเพช

ค. บอระเพช

ง. บอระเพช

8. การได้วาทีในปีนี้เป็น.....คนหน้าตาดีหางานง่ายกว่าคนมีความสามารถ

ก. ยัตติ

ข. ยัตติ

ค. ยัตติ

ง. ยัตติ

9. ผู้ที่ถือเพศ ไฉม นุ่งขาว ห่มขาว เรียกว่า.....

ก. พรหมณ์

ข. พรหมณ์

ค. พรหมณ์

ง. พรหมณ์

10. การ.....เป็นรูปแบบการพูดคุยของคนสองคนหรือมากกว่า

ก. สัมภาษ

ข. สัมภาษ

ค. สัมภาษ

ง. สัมภาษ

11. การ.....คือ การประชุมในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่กำหนดขึ้นมา

ก. สัมมนา

ข. สัมมนา

ค. สัมมนา

ง. สัมมนา

12. นักบวชถือว่าเป็นผู้มี.....

ก. พรหมจรรย์

ข. พรหมจรรย์

ค. พรหมจรรย์

ง. พรหมจรรย์

13. พรุ่งนี้เที่ยงตรง ผู้จัดการนัดทุกคนประชุมที่.....

ก. ออฟฟิศ

ข. ออฟฟิศ

ค. ออฟฟิศ

ง. ออฟฟิศ

14.คือ อักษรสูง กลาง และต่ำ

ก. ไตรยาง

ข. ไตรยางค์

ค. ไตรยางศ์

ง. ไตรยางค์

15. ข้อเขียนในหนังสือหรือนิตยสาร ซึ่งมักเป็นเรื่องแนวเดียวกันเราเรียกว่า.....

ก. คอลัม

ข. คอลัมน์

ค. คอลัมภ์

ง. คอลัมม์

ภาคผนวก จ รายการคำถูกผิดของแต่ละคน

รายการคำ	คนที่																						
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23
1. เกียรติ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2. คลินิก	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
3. คอถัมน์	✓	X	X	X	✓	✓	X	X	X	✓	X	X	✓	X	✓	X	X	✓	X	X	X	✓	✓
4. โควตา	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	✓	X	X	✓	✓	X	X	X	X	X	✓	X
5. เขาวน	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
6. ญัตติ	✓	X	X	X	X	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	X	X	X	✓	✓	✓	X	✓	✓
7. ดอกไม้จันทร์	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	✓	X	✓	X	X
8. ตระเวน	X	X	X	X	X	✓	✓	X	X	✓	X	X	X	X	✓	✓	X	✓	✓	X	X	✓	✓
9. ได้ฝุ่น	X	X	X	✓	X	X	X	X	✓	X	X	X	✓	✓	X	✓	X	X	X	X	✓	X	X
10. ไตรยางศ์	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	✓
11. ถั่วพู	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	✓	X	X	✓	✓	✓	X	X
12. ทแยงมุม	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	✓	X	✓	X	✓	✓	✓	X	X	X	✓	X	✓
13. ทฤษฎี	X	X	✓	X	✓	X	✓	X	X	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	X	X	✓	X	✓	✓	✓
14. ทศกัณฐ์	X	✓	X	✓	✓	✓	X	X	X	✓	X	✓	X	X	✓	✓	X	X	✓	X	X	✓	X
15. เท้าความ	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	✓	X	✓	X
16. นขลิขิต	X	✓	✓	X	X	✓	✓	✓	X	✓	X	✓	X	✓	X	✓	X	X	✓	✓	✓	✓	✓
17. นะคะ	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	✓	✓	✓	X	X	✓	✓	✓	X	X	X

18. นัยน์ตา	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
19. โน้ต	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	X	✓	X	X	✓	✓	X	X	X	X	✓	✓	X	✓	X
20. บอระเพ็ด	✓	X	✓	X	✓	X	X	X	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓

รายการคำ	คนที่																						
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23
21. บิณฑบาต	X	✓	X	✓	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X
22. ปฏิสันถาร	✓	✓	✓	✓	✓	X	X	X	X	✓	X	✓	✓	✓	✓	X	X	X	X	X	X	X	✓
23. ปรีศนี	X	✓	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	✓	X
24. ปรากฎ	X	X	X	X	✓	X	✓	✓	X	✓	✓	✓	X	X	✓	X	X	✓	X	X	✓	X	X
25. ผูกพัน	X	✓	X	X	X	✓	✓	X	X	X	✓	X	X	✓	✓	✓	X	X	✓	✓	✓	✓	X
26. พรธรรณา	✓	X	X	X	✓	X	✓	X	X	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	X	X	X	X	X	✓	✓
27. พรหมจรรย์	✓	X	✓	X	✓	✓	X	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	X	✓	✓	✓
28. พราหมณ์	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	X	X	✓	✓	✓	X	✓	X	✓
29. พิสดาร	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	✓	✓	✓	X	X	X	X	✓	X	✓
30. พุทธชาติ	✓	X	✓	✓	✓	X	✓	X	X	✓	X	X	✓	X	✓	✓	✓	✓	X	X	✓	X	✓
31. เพชฌฆาต	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓
32. ภาพยนตร์	X	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	X	X	✓	X	✓	✓	✓	✓	X	✓	X	✓	✓	X	✓
33. มนุษย์สัมพันธ์	✓	X	X	X	✓	✓	✓	✓	X	X	✓	X	✓	✓	X	✓	X	X	X	X	X	X	X
34. มอเตอร์ไซด์	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	X	✓

35. มัคคุเทศก์	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
36. มัธยัสถ์	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
37. รักษาการ	✓	X	✓	X	✓	✓	X	✓	X	X	✓	✓	X	✓	✓	✓	X	X	✓	X	X	X	✓
38. รื่นรมย์	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	✓	✓	✓	✓	✓	X	X	X
39. ฤๅษี	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X
40. ละเอียดลออ	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓

รายการคำ	คนที่																						
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23
41. ลำไย	X	X	X	✓	X	✓	✓	X	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	X	X	✓
42. ลิพต์	X	✓	X	✓	✓	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	✓
43. เลือกสรร	✓	X	✓	X	✓	✓	X	✓	X	X	✓	X	X	✓	✓	X	X	✓	X	X	✓	X	X
44. โลกาภิวัตน์	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X
45. วิจารณ์	✓	X	✓	X	✓	✓	X	X	X	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	X	✓	X	✓	X	✓
46. ศรัทธา	✓	X	X	X	✓	X	✓	X	X	X	✓	X	✓	X	✓	✓	X	X	✓	X	✓	X	✓
47. ศีรษะ	✓	X	✓	X	X	X	✓	✓	X	✓	✓	X	X	X	✓	✓	X	X	✓	X	X	X	✓
48. สมเพช	✓	X	X	X	X	X	✓	X	✓	✓	X	X	✓	✓	X	X	X	✓	✓	X	✓	X	X
49. สันนิษฐาน	X	✓	✓	X	✓	✓	✓	X	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	X	X	X	X	✓	X	X
50. สับปะรด	✓	✓	✓	✓	X	X	✓	✓	X	✓	✓	✓	X	X	✓	✓	X	X	✓	✓	X	X	✓
51. สัมภาษณ์	✓	X	X	X	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	X	✓

9. ได้ฝุ่น	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	✓	✓	X	✓	✓	X	X	X	✓	X	✓	X	✓
10. ไตรยางศ์	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X
11. ถั่วพู	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	✓
12. ทแยงมุม	✓	✓	✓	X	✓	X	✓	X	✓	X	X	X	X	✓	X	X	✓	X	✓	X	X	✓
13. ทฤษฎี	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	X	✓
14. ทศกัณฐ์	✓	X	X	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	X	✓	✓	X	✓	X
15. เท้าความ	X	X	X	X	X	✓	X	✓	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
16. นขลิขิต	✓	X	✓	✓	X	✓	X	X	✓	X	X	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	X	✓	✓
17. นะคะ	X	✓	X	✓	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	✓	X	X	X	X
18. นัยน์ตา	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
19. โน้ต	✓	X	X	✓	X	X	✓	X	X	✓	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X
20. บอระเพ็ด	X	✓	✓	X	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

รายการคำ	คนที่																					
	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45
21. บิณฑบาต	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
22. ปฏิสันถาร	X	✓	✓	X	X	X	✓	✓	X	X	X	✓	X	✓	X	X	✓	✓	X	X	✓	X
23. ปรศนี	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	✓
24. ปรากฏ	X	X	X	X	✓	X	X	✓	X	X	✓	X	X	✓	✓	X	X	X	✓	✓	X	✓
25. ผูกพัน	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	✓	X	X	X	X	X	X	✓	X	✓	X	X

26. พรรณนา	X	✓	✓	✓	✓	X	X	X	X	✓	X	✓	✓	X	✓	X	X	X	✓	✓	✓	X
27. พรหมจรรย์	✓	X	✓	X	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	X	✓	X	✓
28. พราหมณ์	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓
29. พิสดาร	X	✓	X	X	X	X	X	✓	X	X	✓	X	✓	X	✓	X	X	✓	X	X	✓	X
30. พุทธชาด	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	✓	X	X	✓	✓	X	X	X	✓	✓	✓	X	X
31. เพชฌฆาต	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
32. ภาพยนตร์	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
33. มนุษย์สัมพันธ์	X	✓	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	✓	X	✓	✓	X	✓	X
34. มอเตอร์ไซด์	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
35. มัคคุเทศก์	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	✓	X
36. มัธยัสถ์	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X
37. รักษาการ	X	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	X
38. รื่นรมย์	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	✓	X	X	X	X	X	X	X	✓	X
39. ฤๅษี	X	✓	X	✓	X	X	X	✓	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X
40. ละเลียดล่อ	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X

รายการคำ	คนที่																					
	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45
41. ลำไย	X	X	X	X	X	✓	X	X	✓	X	X	✓	X	✓	✓	X	X	X	X	✓	X	X
42. ลิฟต์	✓	X	X	✓	✓	X	✓	X	✓	X	X	X	X	X	✓	X	✓	✓	X	✓	X	✓

43. เลือกสรร	✓	X	✓	✓	X	X	X	✓	✓	✓	✓	X	X	✓	✓	X	✓	X	✓	✓	X	X
44. โลกาภิวัตน์	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X
45. วิจารณ์	X	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
46. ศรัทธา	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓
47. ศีระชะ	X	X	X	X	X	X	✓	✓	X	X	X	✓	X	X	✓	X	✓	X	✓	X	X	X
48. สมเพช	X	✓	✓	X	X	✓	X	X	✓	X	✓	X	✓	X	✓	X	✓	✓	X	✓	✓	X
49. สันนิษฐาน	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	✓	X	✓	X	✓	X
50. สับปะรด	X	✓	✓	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	✓	✓	X	✓	✓	✓	X	✓
51. สัมภาษณ์	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
52. สัมมนา	X	X	✓	X	X	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	X	✓	✓	✓	X	✓	✓
53. เหมือโซม	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
54. อธิษฐาน	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
55. อนุญาต	X	✓	X	X	X	X	X	X	✓	✓	X	X	✓	✓	✓	X	✓	✓	X	✓	X	X
56. ออฟฟิศ	X	X	X	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	✓	✓	✓	✓	X	✓	X	X
57. อักษร	X	✓	✓	✓	✓	X	X	✓	✓	✓	✓	✓	X	X	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
58. อาณิสส	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
59. อิริยาบถ	X	✓	✓	X	X	X	X	✓	X	✓	X	✓	X	X	✓	X	X	X	X	X	✓	X
60. อุบาทว์	X	X	X	X	X	X	X	X	X	✓	✓	✓	X	X	X	✓	✓	X	X	✓	✓	X

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	ว่าที่ร้อยตรีหญิง จุฑาภา เทพวรรณ Acting Sub Lt Jutada Tabpawan
วัน เดือน ปี เกิด	วันที่ 11 เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช 2528
สถานที่เกิด	อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 74 หมู่ที่ 4 ตำบลท่าข้าม อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90110 โทร. 08 6297 9138 e-mail : jue.jutada@gmail.com
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ถนนราชดำเนินนอก ตำบลบ่อยาง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2551	ศศ.บ. (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา
พ.ศ. 2555	ศศ.บ. (ไทยคดีศึกษา) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
พ.ศ. 2555	ศศ.ม. (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา